

OUR LIFE

НАШЕ ЖИТТЯ

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ З 1944 РОКУ
PUBLISHED BY UNWLA, INC. SINCE 1944

3 • 2024
ТРАВЕНЬ • MAY

80-ліття «НАШОГО ЖИТТЯ»
80 YEARS OF OUR LIFE

НАШЕ ЖИТТЯ

Видає Союз Українок Америки
вісім разів на рік

Головний редактор: Романа Ляброс

Україномовний редактор: Лариса Тополя

Редакційна колегія:

Наталя Павленко – голова СУА

Людмила Вусик, Ока Грицак,

Оксана Пясецька, Людмила Рабій,

Діанна Кордуба Савицька, Оріся Сорока,

Надя Яворів

OUR LIFE

Published eight times per year by the Ukrainian
National Women's League of America

Editor-in-Chief: Romana Labrosse

Ukrainian-language editor: Larysa Topolia

Editorial Board:

Natalie Pawlenko – UNWLA President

Ока Нрусак, Nadia Jaworiv,

Oksana Piaseckyj, Liudmyla Rabij,

Dianna Korduba Sawicky, Orysa Soroka,

Liudmila Wussek

Канцелярія СУА та адміністрація журналу

«Наше життя» / UNWLA & Our Life:

203 Second Avenue, 5th Floor

New York, NY 10003-5706

212-533-4646

office@unwla.org (канцелярія / office)

OurLife@unwla.org (редакція / editors)

Адміністратор: Галина Чередніченко

Канцелярійні години: пн — пт: 12 п.п. — 4 п.п.

Administrator: Halyna Cherednichenko

Office hours: M-F 12-4 p.m. EST

Periodicals Postage Paid at Rochester, NY
and at additional mailing offices (USPS 414-660)
POSTMASTER – send address changes to:
Our Life, 203 Second Ave., New York, NY 10003
© Copyright 2024
Ukrainian National Women's League of America, Inc.

Дизайн:

Custom Design and Print Inc.

877-468-0102 | DesignAndPrintAgency.com

Друк:

Johnson Press of America, Inc.

815-844-5161 | jpaPontiac.com

ISSN 0740-0225

\$5 Один примірник / Single copy

\$50 Річна передплата в США (не член СУА) / Annual subscrip-
tion for non-members in the U.S.

\$60 У країнах поза межами США / Annual subscription for
non-members outside the U.S.

Членкині СУА отримують «Наше життя» з оплатою членської
вкладки через відділ. Передплатникам письмово нагадується
про відновлення передплати. Річна вкладка вільної членкині
СУА – \$58.

Our Life magazine is included in UNWLA annual membership dues,
payable through the member's branch. Subscribers are sent renewal
letters. Annual dues for UNWLA members-at-large: \$58.

ЗМІСТ • CONTENTS

ДУМКИ ГОЛОВИ • FROM OUR PRESIDENT

- 3 Слово Голови СУА / Reflections from the UNWLA President.
Наталя Павленко / Natalie Pawlenko

СУА • UNWLA

- 4 Gala Event Raises Funds to Support Children Affected by War in Ukraine.
Анюа Березнюк
6 XXXIII UNWLA Convention – “Heritage and Strength: We Advocate,
Educate, Cultivate, and Care,” September 13-15, 2024. Oksana Lodziuk
Krywulych

«НАШЕ ЖИТТЯ» • OUR LIFE

- 8 Діалог з минулим. З архіву «Нашого життя», 1960-ті роки. Лариса
Тополя

ДЕНЬ МАТЕРІ • MOTHER'S DAY

- 9 Олена Пчілка. Мати Лесі Українки. Олена Новак-Зінченко
10 Право на людяність. Лариса Тополя
14 Моїй Мамі на День Мами. Оксана Бризгун-Соколик
16 Вишивки Луганщини — це частка культурного спадку України.
Розповідь про маму. Тетяна Клубан

ЗАХИЩАЄМО • ADVOCATE

- 18 Ukraine Action Summit: Advocating for Ukraine. Anya Bereznyak
21 Вшанування другої річниці повномасштабного вторгнення росії. Оріся
Стрижак

НАВЧАЄМО • EDUCATE

- 22 Культурний ярмарок-фестиваль у Нортбруці. Ірена Пискір Біляк

РОЗВИВАЄМО • CULTIVATE

- 23 The Ukrainian Museum. Oleksandr Glyadelov: Fragments
24 Українські мисткині у каліфорнійському різнобарв'ї. Надія Банчик

ПІКЛУЄМОСЯ • CARE

- 27 Духовно-рекреаційний табір у мальовничих Карпатах для дітей з део-
купованих територій України. 2024 рік. Тамара Бондаренко

ДІЯЛЬНІСТЬ ВІДДІЛІВ І ЧЛЕНКИНЬ • BRANCH & MEMBER NEWS

- 31 Рік, щедрий на добрі справи. Вікторія Лозовська
32 Шевченківські вечори у родині Косачів. Марія Зарицька, Надя Сутар

ВІДИЙШЛА У ВІЧНІСТЬ • IN MEMORIAM

- 34 Рома Гладка

БЛАГОДІЙНІСТЬ • GIVING

- 34 СУА / UNWLA
35 Стипендійна Акція СУА / UNWLA Scholarship Program

НАШИМ ДІТЯМ

- 36 Українська кераміка. Оповідання Ольги Монастирської

НАШЕ ХАРЧУВАННЯ

- 38 Торт горіховий з кавовим кремом. Лідія Слж

OUR HEALTH

- 39 Are You Overthinking? Dr. Ihor Magun

Наша обкладинка. На обкладинці журналу «Good Housekeeping» за січень 1928 року була чудова ілюстрація Джессі Вілкокс Сміт із зображенням немовляти і матері, яка вбрана в сорочку, що нагадує українську вишиванку. Чи українська культура вже була впливовою в США майже 100 років тому? Дякуємо Іванці Олесницькій (56-й Відділ, Нортпорт, Флорида) за те, що розповіла нам про цю обкладинку, а також «Good Housekeeping» за те, що люб'язно поділилися нею з нами.

Our cover. The January 1928 cover of *Good Housekeeping* magazine featured a beautiful illustration by Jessie Wilcox Smith of a mother and baby, with the mother wearing what appears to be a Ukrainian embroidered shirt. Was Ukrainian culture already an influencer in the U.S. almost 100 years ago? Our thanks to Ivanka Olesnycky (Branch 56, Northport, FL) for letting us know about this cover, and to *Good Housekeeping* for graciously sharing it with us.

Credit: *Good Housekeeping*, Hearst Magazine Media, Inc.

СЛОВО ГОЛОВИ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ REFLECTIONS FROM THE UNWLA PRESIDENT

Наталія Павленко
Natalie Pawlenko

З наближенням Дня матері я не могла не думати про матерів в Україні: про тих, кому довелося покинути свої домівки, про тих, які залишилися і витримали всі негаразди, про тих, чиїх дітей викрали, про тих, чиї діти сплять під звуки сирен повітряної тривоги. Тих матерів і майбутніх матерів, які взяли на себе зобов'язання служити в Збройних силах України – близько 60 000 з початку російського вторгнення в 2014 році, 10 000 з яких зараз постійно перебувають на фронті.

Цієї весни жінки, які служать у Збройних силах України, отримали подарунок від відділів, членів та жертводавців СУА: під час кампанії «Зігрій Україну теплом: Підтримай жінок-військовослужбовців» зібрано 113 000 доларів. Кошти будуть використані для забезпечення їх необхідною формою, взуттям, засобами захисту та «жіночими гуманітарними наборами» через українську громадську організацію «Землячки» (див. с. 34). Спорядження, розроблене для жінок, дозволяє їм бути більш мобільними, що є дуже важливим у польових та бойових умовах, коли ефективність роботи має бути на найвищому рівні. Жінки, які отримали цю допомогу, дуже вдячні: їхні подяки розміщені на нашому вебсайті unwla.org.

Діти України також не залишаються поза нашою увагою. Щоб нагадати американській громадськості, що українські діти є невинними жертвами варварської московської війни, СУА готується до ще однієї важливої події: «Діти моляться за дітей». У Міжнародний день захисту дітей, 1 червня, СУА розпочне молебні по всій території Сполучених Штатів, які проходять у церквах та інших храмах. Ці служби, які відбудуться в церквах, синагогах та громадських місцях, таких як площі та парки, символізують колективні зусилля, спрямовані на забезпечення добробуту дітей у всьому світі.

Мобілізуючи молоді серця в молитві, СУА прагне розвивати співчуття та солідарність серед майбутніх поколінь. З кожною організованою молитвою ми підтверджуємо нашу відданість побудові кращого світу для дітей – світу, який ґрунтується на співчутті, розумінні та колективній відповідальності. Завдяки простому акту молитви діти по всій країні об'єднуються, долаючи розбіжності та поширюючи послання любові та солідарності.

As this Mother's Day approached, I could not help but think about the mothers in Ukraine: those who have had to flee, those who stayed and prevailed, those whose children have been abducted, those whose children sleep to the music of air raid sirens. Those mothers and mothers-to-be who have made the commitment to serve in the Ukrainian Armed Forces – some 60,000 since the start of the Russian invasion in 2014, 10,000 of whom are on the front lines at any given time.

This spring, women serving in the Ukrainian Armed Forces received a gift from UNWLA branches, members, and donors: \$113,000 was raised during the "Keep Ukraine Warm: Support Women Soldiers" campaign. Funds are used to provide necessary uniforms, shoes, protection, and "women's humanitarian aid kits" through the Ukrainian NGO Zemliachky (please see acknowledgment on page 34). Gear designed for women allows for better mobility, which is crucial when in the field and in combat situations when performance must be at its peak. The women who benefitted from this aid are immeasurably grateful: their thank-you's are on our website, unwla.org.

The children of Ukraine are also not far from our minds. To remind the American public that Ukrainian children are the innocent victims of a barbaric war, the UNWLA is gearing up for another significant event: Children Praying for Children. On International Children's Day, June 1, the UNWLA will launch prayer services across the United States. These services, to be held in churches, synagogues, and public spaces like plazas and parks, symbolize a collective effort to ensure the well-being of children everywhere.

By mobilizing young hearts in prayer, the UNWLA strives to cultivate compassion and solidarity among future generations. With each prayer service organized, we reaffirm our dedication to building a better world for children – one rooted in compassion, understanding, and collective responsibility. Through the simple act of prayer, children across the nation will come together, bridging divides and spreading a message of love and solidarity.

Gala Event Raises Funds to Support Children Affected by War in Ukraine

Anya Bereznyak, UNWLA Communications Coordinator

The UNWLA and the Ukrainian Professionals Organization held a fundraising gala on April 4 to benefit the UNWLA's support of orphanages and safe spaces for vulnerable children and women affected by the war in Ukraine.

"We want to bring world attention to the suffering of children under the brutal Russian occupation of Ukraine," states UNWLA president Natalie Pawlenko. "More than 2,000 children have been injured or killed, and more than 20,000 forcibly abducted since the start of Russia's full-scale invasion in 2022."

The 2024 Sunflower Gala for Ukraine took place at the Ukrain-

ian Institute of America in New York. Natalie Pawlenko noted that the event is an important lead-up to the 100th anniversary of the 1925 founding of the UNWLA.

More than 130 guests attended the wonderful evening of Ukrainian culture. The guest of honor was world-renowned Ukrainian conductor Oksana Lyniv, music director of Teatro Comunale di Bologna since 2022, making her the first female chief conductor of an Italian opera house.

Ms. Lyniv made history as the first female conductor of the Bayreuth Festival in Germany in 2021. Her debut with Puccini's

Turandot at the Metropolitan Opera in New York was another first – she was the first Ukrainian to conduct at the Met. She is dedicated to nurturing young musical talents and is the founder and chief conductor of the Youth Symphony Orchestra of Ukraine/YsOU.

The event was supported by the Polish consulate, represented by Consul General Adrian Kubicki, and the Japanese consulate, represented by Consul Reiki Uema. Opening remarks were made by Nataliia Musiienko, Consul of Cultural and Public Diplomacy of the Consulate General of Ukraine in New York.

At the Sunflower Gala for Ukraine (l-r): Marta Fedoriw, Chair, Return Ukraine's Children advocacy initiative; Oksana Lodziuk Krywulych, UNWLA Officer-at-Large; UNWLA President Natalie Pawlenko; Japanese Consul Reiki Uema; Maestro Oksana Lyniv; performers Vira Slywotzky, Pavlo Gintov, Odarka Polanskyj Stockert, Valeria Sholokhova.

На «Соняшниковому Гала 2024» (зліва направо): Марта Федорів, голова адвокаційної ініціативи «Поверніть дітей Україні»; Оксана Лодзюк Кривулеч, референтка СУА; голова СУА Наталя Павленко; японський консул Рейкі Уема; маестро Оксана Линів; виконавці Віра Сливоцька, Павло Гінтов, Одарка Полянська Стокерт, Валерія Шолохова.

The dinner included Ukrainian and American-style hors d'oeuvres by famed New York City restaurant Veselka, an open bar, and a performance by classical musicians. The world-class musical program was led by soprano and contralto Vira Slywotzky, piano virtuoso Pavlo Gintov, cellist Valeria Sholokhova, and harpist Odarka Polanskyj Stockert.

The Sunflower Gala netted over \$50,000 for the UNWLA's support of children and women in Ukraine.

For more about the UNWLA's humanitarian initiatives, visit unwla.org.

Soyuzianky with Veselka owner Jason Birchard (l-r) Tamara Syby, Oksana Bats, Oksana Konyk, Liudmyla Rabij.

Союзянки (зліва направо) Тамара Сибі, Оксана Бац, Оксана Коник і Людмила Рабій з власником «Веселки» Ясоном Бірчардом.

UNWLA President Natalie Pawlenko (center) enjoying the performances with guest of honor Maestro Oksana Lyniv, Polish Consul General Adrian Kubicki, and Nataliia Musiienko, Consul of Cultural and Public Diplomacy of the Consulate General of Ukraine in New York.

Голова СУА Наталя Павленко (у центрі) насолоджується виступами разом із почесними гостями: диригентом Оксаною Линів, Генеральним консулом Польщі Адріаном Кубицьким та консулом з питань культурної та громадської дипломатії Генерального консульства України в Нью Йорку Наталією Мусієнко.

На урочистому заході зібрано кошти на підтримку дітей, які постраждали від війни в Україні

На нещодавній вечері та культурному заході, організованому Союзом Українок Америки та Організацією українських професіоналів, зібрано кошти на підтримку сиротинців, обладнання сховищ та забезпечення базових потреб дітей і жінок, які постраждали від війни в Україні.

«Ми хочемо привернути увагу світової спільноти до страждань дітей в умовах жорстокої російської окупації України, — сказала голова СУА Наталя Павленко. — З початку повномасштабного вторгнення росії у 2022 р. понад 2000 дітей поранено або вбито, а понад 20 000 дітей насильно викрадено».

Урочисте «Соняшникове Гала 2024» на підтримку України відбулася 4 квітня в Українському інституті Америки в Нью Йорку. Пані Павленко зазначила, що цей захід є важливою подією напередодні відзначення 100-річчя СУА у 2025 р.

Продовження на с. 13

XXXIII UNWLA Convention

“Heritage and Strength: We Advocate, Educate, Cultivate, and Care”

September 13-15, 2024

Oksana Lodziuk Krywulych, UNWLA Officer-at-Large, Convention Coordinator

Our XXXIII Convention is fast approaching and will be held at the Sheraton Hotel in Parsippany, NJ. The convention is being organized by the New Jersey Regional Council with assistance from all New Jersey branches.

Delegates from UNWLA branches across the U.S. are invited to attend. An interesting and enriching program is being planned to provide members with

an opportunity to exchange ideas and mingle with one another in a friendly and sisterly atmosphere. We encourage each branch to send their full complement of delegates.

Please check your emails for the registration packet that was sent to each member. Registration takes place online. The deadline to register is May 29.

Members of the Convention Organizing Committee on a visit to the Sheraton Parsippany hotel. Seated (l-r): Mariya Vasylykiv, Branch 137, Decorations Committee Chair; Valentyna Oplakanets, Convention Book Committee member; Oksana Konyk, Convention Chair; Oksana Lodziuk Krywulych, UNWLA Convention Coordinator; Mariana Livcha, Convention Vice Chair; Chrystyna Panycia, Branch 134, Fundraising Committee Chair.

Standing (l-r): Luba Bilowchtchuk, Boutique Committee member; Tamara Syby, Program Committee member; Luba Kaspruk, Branch 65, Reception Committee Chair; Halyna Lojko, Branch 98, Boutique Committee Chair; Maryana Kret, Decorations Committee member; Nadia Jaworiw, Boutique Committee member.

Not present: Margaret Nycz, Branch 75, Registration Committee Chair; Christine Syzonenko, Registration Committee member; Irene Sawchyn-Doll, Registration Committee member; Marusia Kvit-Flynn, Registration Committee member; Natalia Brandafi, Branch 135, Convention Book Committee Chair; Myroslava Downey, Convention Book Committee member; Oksana Bats, Branch 143, Program Committee Chair; Anastasia Bilynska, Program Committee member; Lyudmyla Dzoba, Convention Treasurer; Christina Yakymenko, Convention Committee Secretary; Anya Berezynek, Social Media.

Conventions provide an opportunity to see our organization at its best, to honor our past accomplishments, and to plan for our future. They afford those attending the opportunity to participate in the decision-making process.

We cannot run our incredible organization without our members, and what better way to genuinely experience the organization than to come and see what we are about.

A few convention highlights:

- Optional sessions on leadership, public speaking, and advocacy.
- A fun Friday night get-together.
- A banquet with wonderful entertainment.

Join us for the UNWLA Convention this September, and the chance to mingle with your sister Soyuzianky from all over the U.S. It will be a warm and welcoming atmosphere and an experience like no other!

For periodic convention updates, please check our website, unwla.org.

Did you know ...

that the first UNWLA convention took place May 28-30, 1932, and included not just the UNWLA but other Ukrainian women's organizations sympathetic to the mission? By the end of April 1932, the organization already had 29 branches, and in May grew to 42 branches.

That first gathering, called the First Ukrainian Women's Congress in America, took place at the Ukrainian National Home on East 6th Street in New York City. Guests included delegates from across Canada, among them the well-known author of the classic Ukrainian cookbook, Savella Stechyshyn.

Over the course of three days, numerous presentations were heard by participants, many of which would resonate with listeners today. For example, Marusia Bek, well known to Ukrainian Americans, presented a talk on "The Future of Ukraine in the Hands of the Ukrainian Woman."

Our approach to the challenges and issues of the day may differ from those taken by our sisters in 1932, but many of the issues remain the same. If you read about our history, then you will learn that to advocate, educate, cultivate, and care was already central to the UNWLA mission back in 1932. So it was then. So it is today.

Учасниці Першого Конгресу Українських Жінок в Америці перед Українським Народним Домом в Нью Йорку.

Чи знаєте ви, що....

Перший з'їзд США відбувся 28—30 травня 1932 року і в ньому взяв участь не лише США, але й інші українські жіночі організації, які симпатизували нашій місії. На кінець квітня 1932 року наша організація вже налічувала 29 відділів, а в травні зросла ще більше — до 42 відділів.

Цей перший з'їзд отримав назву «Перший Конгрес Українських Жінок в Америці» і відбувся в Українському Народному Домі на Східній 6-й вулиці в Нью Йорку.

Серед гостей були також делегатки з усієї Канади, зокрема відома авторка класичної української кулінарної книги Савелія Стечишин.

Протягом трьох днів учасниці заслухали численні доповіді, багато з яких знаходять відгук у слухачів і нині. Наприклад, Маруся Бек, добре відома українцям Америки, виступила з доповіддю «Майбутнє України в руках української жінки».

Наш підхід до викликів і проблем сьогодення може дещо відрізнитися від підходів наших сестер у 1932 році, але багато питань залишаються незмінними. Якщо ви ознайомитеся з нашою історією, то дізнаєтеся, що захист, освіта, виховання та піклування були основними завданнями місії США. Так було тоді. Так є і тепер.

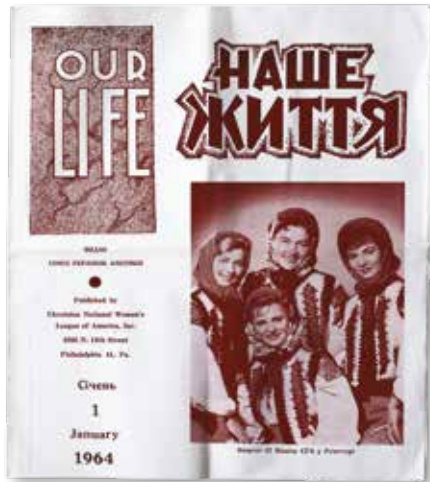

Управа США, обрана на Першому Конгресі Українських Жінок в Америці у травні 1932. Сидять: Анастасія Рибак, заступниця голови; Олена Лотоцька, голова; Анета Л. Кмець, заступниця голови. Стоять: Стефа Абрагамовська, скарбничка, і Анастасія Вагнер, секретарка.

Діалог з минулим

З архіву «Нашого життя», 1960-ті роки

Лариса Тополя, україномовний редактор

80 років тому наші попередники та засновники Союзу Українок Америки прийняли далекоглядне і принципово важливе рішення: започаткувати часопис «Наше життя». Завдання і мета його з роками зазнавала певних змін. Однак упродовж усього існування пріоритетно на його шпальтах друкують дописи про діяльність наших невтомних союзниць, знаходять місце для вістей з рідної України та розповідають про її підтримку, розміщують матеріали про українську культуру й традиції.

У ювілейний рік у кожному нашому випуску знайдете короткий опис однієї або кількох статей про те, чим і як жили наші союзниці упродовж одного з десятиліть нашого існування. Цей допис з такої серії базується на статті «Наш ювілейний дарунок» Осипи Грабовенської, що надрукована у нашому часописі у січні 1964 року.

«Наш ювілейний дарунок»

Коли впорядковувала архів нашого часопису, натрапила на рукопис Лідії Бурачинської «Двадцять літ “Нашого життя”. Нарис історії». Відповідну статтю у журналах за 1960-ті роки я не знайшла. Тому лише зауважу, що в нарисі досить детально описано етапи становлення та зміни, яких зазнав наш часопис упродовж перших двадцяти років існування. Серед іншого у статті згадується про допис, надрукований в «НЖ» за квітень 1964 р., що поданий як фейлетон. У ньому йдеться про веселий епізод, який передував започаткуванню журналу. Один з підприємців Нью Йорку (який згадується як В. П. і, ймовірно, був Василем Пуйдою, якого ми згадували серед перших жертводавців журналу) запропонував управі СУА пожертву у \$1000 на видання часопису за умови, що він матиме вплив на його вміст. Попри те, що така жертва була суттєвою, управа від пропозиції відмовилася. Як написала Л. Бурачинська, така позиція управи «підприємцеві заїмпонувала... і він жертвою у \$100 заохотив Головну Управу до видання». Справді, такий епізод з історії часопису — не надто «поважна» подія серед тих, які СУА пережив на своєму шляху. І жист В. П. був лише одним з останніх поштовхів до започаткування часопису. Але є обставина, за яку наш журнал по-особливому має завдячувати саме В. П., який, приймаючи відмову управи дати йому право на формування вмісту друкованого видання, сказав: «Пишіть про ваше життя». І йому відповіли: «Справді, це буде наше життя». Тож від тієї розмови і пішла назва часопису. А якщо в когось з наших читачів виникло бажання дізнатися більше про те, якими ще думками по-

ділилася Л. Бурачинська у рік 20-ліття «НЖ» — охоче надішлю зацифровану копією статті.

Не полишаючи тему, що стосується історії «НЖ», зосереджуся на думках, які висловила у ювілейний 20-й рік Осипа Грабовенська, на той час пресова референтка Головної Управи СУА. Авторка розповідала, як «СУА різними шляхами у різних ділянках своєї праці» реалізовував одну з головних цілей — «виховати і на чужині повновартну українку, свідому свого призначення, ідейну й діяльну, яка рівночасно була б обізнана із модерними життєвими течіями», а також про «велике значення “Нашого Життя” не тільки як приємного й цікавого до читання журналу, але... як важливого організаційно-виховного засобу, що служить, допомагає і ширить ідеї СУА». Відтак — про збільшення обсягу журналу спочатку до 32 сторінок, а потім і до 40. Звичайно, такі зміни потягли за собою збільшення вартості журналу. Аби знайти додаткові кошти на його друк, «Екзекутива СУА постановила провести кампанію приєднання нових передплатниць», що проходила під гаслом «кожна з нас придбає одну передплатницю». Союзниці активно відгукнулися на заклик. Тому у кожному випуску «НЖ» упродовж 1964 року були короткі повідомлення з радісними звітами від відділів про те, що «число наших читачок зросло!».

А чи не може бути прикладом до нашого 80-ліття звернення наших поестер з минулого: «Обдаруймо “Наше Життя” новою передплатницею, і це буде найкращий дар не тільки для журналу, але насамперед для всіх нас, цілого Союзу Українок Америки!»? Бо як тоді, так і тепер, «доля і майбутнє журналу — в руках наших читачок. І наша постава до важливого завдання розбудови журналу покаже, чи ми справді зрілі».

Олена Пчілка. Мати Лесі Українки

Олена Новак-Зінченко, авторка курсу «UKR без проблем», редакторка радіо «Хіт FM»

Авторка переконана, що і дорослим, і дітям потрібно розповідати про класиків літератури і правдиво, і цікаво. Тому започаткувала рубрику «Про це у школі не розказували», де захоплюю, часом з викликом, розповідає про важливе з біографії великих українців.

За своєю сутністю її можна назвати «трушною рок-н-рольніцею» з вишуканими манерами. Протест всередині неї постійно гвалтував її правильність ззовні. Достобіса розумна. Красива до запаморочення. А як вона танцювала!

Народилася серед знаменитих й проукраїнських Драгоманових. Ольга (справжнє ім'я Олени Пчілки) змалку «начиняла» себе українським. Рвала горлянку, аби й сусіди чули українських пісень. Бунтувала разом з бабцею: Ольга проти русифікації, а бабуся проти раю. Не хочу, каже, в рай, бо там велика нудота. Отак і жили!

Закінчила пансіонат шляхетних дівчиць й вийшла за Петра Косача. Розумний, добрий, привабливий – не те! Він спокусив її іншим — таємно взяв участь у перепохованні Шевченка. Ото пристрасть! Уже потім Ольга зрозуміла, що Косач «ні риба ні м'ясо», а на таке бунтарство його підбили друзі. То ж «мужчиною» у родині була вона. Що скажуть люди? Їй було байдуже. З різницею у півтора року Ольга народжує Михайла й Лесю... Кидає дітей на Косача, але за місяць повертається і вже разом з ними їздить по селах. Замість витирати дупки, пекти пироги й вишивати — збирає пісні, орнаменти, традиції. З усього, що назбирала, вийшла геніальна робота — «Український народний орнамент». Потім Ольга знову притишується і народжує ще 4 дітей. Сама їх навчає, аби не зіпсували у русифікованій школі. Дітей цькують ровесники, з нею не вітаються знайомі. Але їй, як ми знаємо, то байдуже.

Найбільше від її тиску потерпала Леся. Коли захворіла, Ольга бунтує, як ніколи. Твердо заявляє,

що ця дитина мусить щось встигнути за життя. Муштрує Лесю у музиці, мовах, історії, літературі. Змушує писати й перекладати. Леся називає Ольгу «Королевою-матір'ю» або «її Величність». Пчілка не відступається, і таки витесує з кволої Лесі міцну Лесю Українку.

Але й цього їй замало. Єство бажає «хардвішого рок-н-ролу». У Полтаві відкривають пам'ятник Котляревському. Звісно, ні слова українською. То ж Ольга задає жару у своїй промові. Від її української плачуть чиновники й радіє Котляревський.

А уже за Радянської влади обгорнула погруддя Шевченка жовто-блакитним стягом. Комісар Крамаренко зірвав прапор, кинув на підлогу й почав топтати. Цього було достатньо, аби розпалити шалену Пчілку. Вона вихопила стяг, підняла над собою й крикнула: «Ганьба Крамаренкові!» Її підтримав натовп.

Це Пчілка написала мою улюблену казку «Коза-дереза». Її шкребло за дітей, бо «чи дитина виросте приятелем, чи ворогом України, се багато залежить від виховання». Вона усіх своїх виховала крутими приятелями України! Це Ольга відвоювала для нас слова «палкий», «променистий», «мрія». Олена Пчілка перша в Україні (!) жінка-академік. Звісно, затята «рок-н-рольніця» допекла більшовиків. Але ж ми пам'ятаємо, що то їй байдуже. Її, прив'язану до коня, ведуть на допит. А вона щаслива! Не здалася! Від Соловків цю глибу врятували старість і смерть.

Красивезна, вперта, нещадна, рішуча й вольова. Такою була справжня Олена Пчілка.

Право на людяність

Лариса Тополя, україномовний редактор «НЖ»

*Віддай людині крихітку себе.
За це душа наповнюється світлом.*

Ліна Костенко

У кожного з нас свій власний досвід війни, у багатьох — занадто болісний, а то й трагічний. Катерина Таньчин, колишня голова Округи Нова Англія, не проводжала свого сина Богдана на війну, не пригортала до грудей і не вицілювала на прощання. Але з-за океану у перші дні повномасштабного вторгнення поблагословила його. І відтоді її материнське серце щохвилини подумки тулилося до сина та линуло на передову. То ж буквально «жила в новинах», які транслювало українське телебачення, а також не переставала стежити за «зеленим вогником» на сторінці сина у соціальних мережах, бо то була чи не єдина ознака — син на зв'язку і він живий... А ще вгамовувала душу, яка нестерпно щеміла — за всіх наших воїнів з передової, яким було і холодно, і голодно, і сумно, і боляче... І намагалася себе заспокоїти, адже розуміла, що Богдан виконує героїчне завдання — захищає країну від окупантів.

У величезних паузах між короткими розмовами з сином свої думки Катерина заповнювала спогадами про нього. Вони були різні. Одні викликали посмішку, інші — виїдали душу... Згадувала, як босоногим бігав гірськими манівцями, картала за те, що не втримала біля себе. І втішалася надією, що Богданова впертість і завзятість обов'язково стануть у пригоді у важкі хвилини. Хвилювалася, плакала і беззупинно молилася: «Боже Всемогутній, у Твоїх люблячих Батьківських руках життя сина мого... Молю Тебе, Отче, захисти та вбережи його від ворожої кулі, поверни його додому живим та неушкодженим». І Бог почув її молитви — не забрав сина до себе на небо. Натомість примножив сили, додав мужності та впертості, аби разом з ампутованими після важкого поранення ногами він не втратив бажання жити і боротися за своє майбутнє.

Катерина не відразу про таку важку новину дізналася... Вона тривалий час, наодинці з Богом,

чекала дзвінків від сина, який раптом перестав виходити на зв'язок. А потім ще більше напружилася через коротку і трохи дивну розмову, коли син намагався переконати її, що в нього все гаразд, а натомість материнське серце волато, що з ним трапилася біда. Потім були довгі тижні пошуків Богдана по військових шпиталях... І тут союзники вкотре підтвердили, що не мають права залишати в біді одну одну. «То була ціла драма, як ми його розшукували, а він не признавався, що поранений. А вже як про все дізналися, то вирішували, що робити далі, — ділиться спогадами Валентина Табака, 2-га заступниця голови СУА для справ членства. — Зрозуміло, що Катерина була в депресії, і що мало хто вірив, що Богдан буде ходити знову... То був важкий «кейс» для всіх. Бо якби ми Богдана не знайшли, то невідомо, що було б з ним — чи вижив би. Про Богдана і людей, які йому допомагали, можна писати цілу книгу — книгу людяності і добра».

Богдана шукали довго і по всій Україні, адже його кілька разів переводили з одного шпиталю до іншого. Для цього Валентина Табака долучила лікарів у Дніпрі, Житомирі, Рівному, Львові, а також друга СУА, народного артиста України Петра Магу. «Ми знайшли хлопця в Ужгороді, — продовжила розповідь п. Табака. — Але до тієї пори він був настільки виснажений і в постійних болях, що не хотів нічого і відмовлявся їхати кудись на лікування та відновлення. То ж ми боялися, що Богдан занепаде духом. І навіть розшукали майора української Нацгвардії Миколу Левкуна, який добре відомий українській діаспорі Америки, оскільки проходив реабілітацію саме тут. Після важкого поранення йому ампутували обидві ноги, а тепер він на протезах навіть танцює. Щоб своїм прикладом показав, що це не кінець життя». Ще розповіла про чималі зусилля й намагання врятувати бодай одну ногу Богдана, а також отримати фахові консультації спеціалістів як

в Україні, так і за кордоном, аби визначитися з оптимальним рішенням щодо його лікування.

Окремим «проектом» союзянок була допомога в отриманні необхідних документів з частини, де проходив службу Богдан. Через бюрократичні перепони цей процес мав бути дуже довгим. Про цей етап відновлення нашого воїна п. Валентина згадує: «Програма є, гроші є, а висновку з військової частини і шпиталю, до якого найперше потрапив Богдан, понад 3 місяці немає». Однак хотіли розв'язати проблему радикально, а не тільки для одного пораненого захисника. То ж Петро Мага, маючи неабияку популярність та велику кількість підписників у соціальних мережах, написав повідомлення-звернення, де окреслив як проблему в цілому, так і труднощі, з якими зіштовхнувся Богдан. Далі активно долучилися наші членкині СУА: поширювали пост у різних соціальних мережах і групах, повідомляли про проблему депутатів і відомих в Україні особистостей. Усім разом вдалося підняти громадськість. Через короткий час у палату до Богдана приїхала комісія і йому видали відповідні довідки. Але радіємо з того, що звернення наших союзянок не були марними: невдовзі в Україні прийняли закон та інструкції, що спрощують процедуру оформлення документів для поранених бійців. «То ж якимось чином СУА допоміг не тільки Богдану!, — з гордістю зауважує п. Табака. — Ми несемо моральну відповідальність перед нашими союзянками і перед українцями, що нині в біді. І якщо в нас є можливість, якщо ми знаємо, до кого і з якими питаннями можна звертатися — треба це робити. Навіть якщо за певних обставин, або через чинні правила та закони ми не можемо допомогти грошима, залишаються дружні «сестринські» стосунки... Бо є щось більше та вище за фінанси». І додає, що зовнішні фіксатори кісток, вакуумні машини та розхідний матеріал до них, який СУА тривалий час відправляє в Україну, рятують життя і здоров'я сотень українців, і що син нашої посестри Катерини — серед них.

Дмитро Олійник — голова Ради Федерації роботодавців України, та інші волонтери серед перших відгукнулися на біду й підтримали Богдана у бажанні не тільки вижити,

Богдан Таньчин і Дмитро Олійник.

Олександра Мостепан і Богдан Таньчин.

Богдан пішов!

але й повернутися до активного життя. Саме завдячуючи Д. Олійнику, Богдана оформили на програму з протезування (вартістю близько 70 тис. євро), а також перевели до відновлювального центру у Києві. І нещодавно у соціальних мережах Д. Олійник захоплено написав: «Богдан пішов!... Заради таких хвилин варто жити! Захищаючи Україну, Бодя втратив дві ноги, але не втратив оптимізму!.. Поговорили про новий бізнес, який він мріє відкрити! І відкриє! То ж будемо замовляти у «ТАНЬЧИН КОРПОРЕЙШН» ворота».

І я, котра відвідала Богдана у шпиталі, заглядала йому в очі і «міряла» свої хвилювання та біль його силою духу й бажанням швидше повернутися до звичної та улюбленої професії зварювальника, зовсім не сумніваюся: Богдан реалізує все, що задумав, йому вистачить бажання і сил, аби повернутися до активного життя. І кожному, хто має потребу підзарядитися позитивною енергією, раджу притулитися розумом і душею до українських воїнів... Таких, як Богдан Таньчин.

Богдана, як і багатьох інших, хто втратив кінцівки, тривалий час підтримує Центр комплексної реабілітації та протезування «U+System» (директор Олександра Мостепан). Разом з п. Мостепан співробітники центру впевнені, що «відновлення України починається з відновлення людини, а травми та фізичні вади не повинні виключати людей з суспільства та ставати на заваді повноцінному життю». І своїми справами переконують, що за відновленням життєдіяльності після поранення й ампутації кінцівок не обов'язково їхати за кордон: вони це роблять в Україні, і роблять якісно й значно дешевше. Крім того, організовують відповідне навчання і дбають про повернення людини до праці.

Підтримуючи нашу посестру, ми сердечно бажаємо Богдану швидшого повернення до активного життя. І разом з Петром Магою, який присвятив нашому герою один із «Віршів з окопу», назвавши його «Фантом», щиро кажемо: «Хай щастить тобі, Богдане!». Петро ж, наче власними стежками, римами пройшовся по Богданових життєвих путинках, згадавши його дитинство у Карпатах, проживання в Америці, а також трагічний «тихий шелест глини і гранати», за яким у Богдана розпочалося інше, до тієї миті не відане та вкрай нелегке життя. А наприкінці, насолоджуючись мріями Богдана про час, «коли піду на луг, або розкину руки в чистім полі», поет життєствердно промовив: «Я не згадаю свій найперший крок, останній — я не хочу пам'ятати!».

Дякуємо членкиням СУА і всім нашим друзям за підтримку українців, що зазнають біди у час воєнного лихоліття! Щиро дякуємо всім мужнім воїнам, які бережуть Україну від рашистської навали. І схиляємо голову перед матерями, які народили, виплекали і зростили справжніх українців-героїв!

Фантом

Петро Мага,
народний артист України

Я не згадаю свій найперший крок,
лише батьки казали про цю днину,
маленький повнощокый колобок,
русявий пробник впертої людини.

Я, мабуть, знаю те, що знали всі,
ходили ми, хіба що, в різні школи,
І першій слід на сяючій росі,
І перші биті плями від футболу.

І як заходив босий в ручаї,
десь у Карпатах сивих рано-вранці,
до блиску мешти пуцував свої,
коли покликав дівчину на танці!

І перший цвях, що підло проколов
Тонку підшву на китайськiм капці,
Як перекис шипів, іржу і кров,
І все, що я казав у бік китайців.

Я встиг ногами потоптати світ,
В Коннектикуті жив, як майже вдома,
Я пам'ятаю кожен свій політ,
Як набрякали ноги від втоми.

Ще пам'ятаю спалахи зірок,
і тихий шелест глини і гранати...
Я не згадаю свій найперший крок,
Останній — я не хочу пам'ятати!

Люблю той день, коли піду на луг,
Або розкину руки в чистім полі,
І не люблю, коли мені хірург
Щось знову скаже про фантомні болі...

Початок на с. 5

На цьому вечорі української культури були присутні понад 130 гостей. Почесним гостем була всесвітньо відома українська диригентка Оксана Линів, музична директорка Болонського комунального театру з 2022 р., перша жінка на посаді головного диригента цього італійського оперного театру. Пані Линів увійшла у світову історію як перша жінка-диригентка Байройтського оперного фестивалю в Німеччині у 2021 р. А її дебют з «Турандот» Дж. Пуччіні в Метрополітен-опера в Нью Йорку додав до переліку ще одну першість — вона стала першою українкаю, яка диригувала у Метрополітен-опера в Нью Йорку. Вона присвятила себе плеканню молодих музичних талантів і є засновником та головним диригентом Молодіжного симфонічного оркестру України.

Захід відбувся за підтримки консульства Польщі в особі генерального консула Адріана Кубіцького та консульства Японії в особі п. Рейкі Уема. Зі вступним словом до присутніх звернулася Наталія Мусієнко, консул з питань культурної та публічної дипломатії Генерального консульства України в Нью Йорку.

Гостям пропонували українські й американські страви та закуски від відомого нью-йоркського українського ресторану «Веселка», напої з відкритого бару та виступ виконавців класичної музики світового рівня. Музичну програму вели сопрано і контральто Віра Сливоцька, піаніст-віртуоз Павло Гінтов, віолончелістка Валерія Шолохова та арфістка Одарка Полянська Штокерт.

На «Соняшниковому Гала 2024» зібрано понад 50 000 доларів для підтримки Союзом Українок Америки дітей і жінок в Україні.

Більше про гуманітарні ініціативи СУА можна дізнатися за посиланням unwla.org.

Correction

The March-April issue of *Our Life* misidentified Olya Czerkas as the president of Branch 124 in St. Petersburg, FL. Olya is actually past president of the branch and now its press secretary. Irene Badiak has been the president of Branch 124 since January 2023.

Моїй Мамі на День Мамаи

Оксана Бризгун-Соколик, почесна голова СФУЖО

Київ. Свято Державности 1999 р. Мого дружину Ярослава від Світового Конгресу Українців (СКУ), а мене як голову Світової Федерації Українських Жіночих Організацій (СФУЖО) запросили на зустріч з президентом України Леонідом Кучмою. Нас була досить велика група: представники організацій з цілого світу з'їхалися на Велике Свято. Виступали зі словом, нарікали, критикували, повчали...

Президент вислуховував всіх з похиленою головою. Дійшла черга до мене. Я почала зі слів вдячності... Він підняв голову, а я додала, що дякую за проголошення **Дня Матері офіційним святом в Україні**. Як подяку за це передала йому від СФУЖО писанку, виконану поеткою Оксаною Лятуринською, та розповіла про наші проблеми й бажання. Президент встав, подякував, поцілував мені руку, а я, розгублена такою несподіванкою, не пам'ятаю, як добралася на своє місце... Так. Нарешті в Україні свято Мамаи стало офіційним, як було колись. І яке советський союз заборонив у 1939 році.

Мені той час пригадав Словаччину, де я провела свої дитячі роки, де я зростала. День Мамаи — «День Матки»

був великим святом. Не комерційним, а сповненим любови, уваги, пошани. В народній школі нас щороку вчили робити різні подарунки мамі. Казали, що тільки власноручно зроблений подарунок є щирим і від серця!

Свято Мамаи в той час вже було світовим. Чи започаткувалося в Америці? Дослідники кажуть, що ні. Вже греки та римляни відбували фестивалі на честь матерів. Християни вже у середньовіччі прославляли Богородицю, Матір Ісуса Христа. В Англії четверту неділю великоднього посту святкували як *Mothering Day*. Балканські народи відзначали День Мамаи перед різдвяним постом. І всі традиційно дарували мамі квіти. І аж у часі Громадянської війни в Америці Джулія Ворд Гоу (Julia Ward Howe) у 1872 році запропонувала, щоб 4 липня започаткувати День Мамаи і відзначати його як День Миру. Однак така ідея не сприйнялася. Анна Рівс Джарвіс (Anna Reeves Jarvis) у першу річницю смерті своєї мамі, 9 травня 1907 року, влаштувала Свято Мамаи у пам'ять мамі. Відтоді поширювала, заохочувала, пропагувала свою ідею, яка справді ставала загальною і, зрештою, у 1914 році президент Вудров Вільсон (Woodrow Wilson) проголосив спеціальним указом Свято Матері офіційним.

А тепер, ще далеко перед святом, телевізійна програма заладована рекламами. Купіть мамі квіти, чоколядки, шалик, банянки до кухні... А мамі хочеться любови, уваги, обіймів, тепла...

Є різні мамі на світі, як і різні діти. Люди не однакові. Але жодна мама не подібна до нашої, найкращої, найдорожчої... Наша Мама покинула професію лікарки, щоб виховувати нас — мою старшу сестру і мене на чужині. Прала білизну руками, шкребла на колінах підлогу щіткою, шила на нас і на себе, організувала

Мама — студентка медицини, Томськ, Сибір, 1915 р.

Мама поміж своїми квітами, 1978 р.

Мама у 71-річному віці на відкритті пам'ятника Т. Шевченку, Вашингтон, 1964 р.

та навчала в українській школі, організувала пласт для дітей... можна вчисляти безконечно! Перед очима останній образ мами. Весна. День Мами. Мама з усмішкою сидить у кріслі під черешнею, радіє внукам, які бавляться коло неї. Білі пелюстки черешні летять на мамине біле волосся... Тепер і я вже маю внуків і біле волосся...

Я зустрічала різних мам.

Зустріла одну маму, яка їхала дні і ночі через цілу Азію, щоб побути з сином один день у таборі невільників.

На пляжі в Пгукет зустріла десятилітню заплакану дівчинку, яку, як мені пояснили, мати на тиждень винайняла підтопаному Фриццві-туристові...

А от мама, яка побоялася негативного впливу на своїх дітей і вчила їх сама вдома. А іспити наприкінці року вони складали найкраще за всіх ровесників!

А мама в Україні, яка молиться, щоб Пан Бог хоронив її дитину, яка в окопах обороняє Україну від загарбників. Але є і син, який з «любови до України» підплачує, щоб виїхати за кордон...

А інша мама плете теплі шкарпетки, або пере та варить їм, тим найкращим борцям за справедливість.

Є мама, яка поблагословить своїх рідних, залишить їх під опіку бабуні та вибереться в далекі світи заробити на хліб для них.

Є ще і така, що одягає на голову шолом і в окопах каже ворогові: **«НІ! Мої діти мають жити у мирній, безпечній, самостійній, радісній Україні!»**

День Мами 2024. Не до кожної мами в Україні повернеться дитина, не кожну пригорне вона з любови. І якою незламною має бути сила духу у тої Мами, щоб витримати біль від втрати дитини...

Помолімся ж за Маму, про яку Ліна Костенко писала:

— Як спромоглась ти всім їм раду дати?

— Я можу все.

Я – ВІЧНА МАТИ.

— Твої уста усміхнені,

А очі...

Горя печалі очі пролили...

— Я УСМІХАЮСЬ ТИМ, ЩО НАРОДИЛИСЬ!

Я ТИХ ОПЛАКУЮ, ЩО ПОЛЯГЛИ...

Вишивки Луганщини — це частка культурного спадку України

Тетяна Клубан, референтка з питань освіти Почесного 1-го Відділу, округу Нью Йорк

Ніна Жиліякова за вишиванням.

В Україні вишивати вміли в усіх регіонах. Кожна область, інколи навіть село, володіли своїми унікальними техніками вишивання. Дівчаток із наймолодшого віку привчали до нього, а в деяких областях це ремесло любили навіть чоловіки.

Наші бабусі досі пам'ятають чимало секретів цього давнього ремесла. Наприклад, колись фарбували нитки для вишивання лише природними барвниками. Брала те, що було під рукою: кору, коріння, листя та квіти. Цікаво, що для закріплення кольору нитки запікали у житньому тісті — так вони не втрачали забарвлення протягом десятиліть. Дивовижно, та українським майстриням відомо близько 250 видів вишивальних швів, які базуються на 20 техніках.

Проаналізувавши старовинні та сучасні зразки вишивок, можна умовно скласти своєрідний атлас регіонів України за типовими для них візерунками, орнаментами і символами, техніками і кольорами. І хоч чітких меж використання певної техніки вишивки ніколи не було (бо люди, спіл-

куючись, передавали, навчали одне одного особливостей ремесла свого краю), та все ж можна відокремити ті головні риси, які відрізняли кожную область від іншої. Відомо, що вишивки Східного регіону мають переважно рослинні орнаменти. Особливістю луганських вишивок є поліхромні візерунки, виконані хрестиком, грубою ниткою, завдяки чому створюється враження рельєфності. Традиційним є поєднання різних за фактурою ниток, що також додає рельєфності візерунка. Тут здавна вишивали хрестом і гладдю. Хоча сучасна вишивка містить поєднання орнаментів різних країв із сучасними орнаментами, які часто є авторськими. Вміння вишивати на Луганщині передавалось із покоління в покоління. Цікаво, що народному ремеслу навчали дівчаток вже дошкільного віку, бо, за традицією, на день сватання у юнки мало бути не менше 12 вишитих рушників.

Я хочу розповісти про свою маму Ніну Жиліякову, яка має звання Народної майстрині Луганщини. Саме на Луганщині мешкала наша родина. Вона почала вишивати вже в зрілому віці. Зараз мамі майже 92 роки. Візерунки для вишивок вона брала з різних жіночих журналів. Наші родичі та знайомі також приносили вирізки з журналів, де були візерунки. І навіть мої німецькі друзі (з листування) надіслали нам журнали з візерунками.

Моя мама вишиває хрестиком. Вишивка для неї — улюблене заняття. Навіть на відпочинку мама завжди вишивала. Завдяки цьому захопленню вона мала дуже широке коло спілкування. У Луганську вона була членом клубу народної творчості «Шульга»,

де майстрині обмінювались досвідом, демонстрували свої роботи. Мамині роботи були на багатьох виставках України, а також на виставці Art of Freedom from Ukraine to USA у Брукліні на Брайтон Біч влітку 2023 року. Ці вишивки впізнавали за «почерком» саме моєї мами. У неї багато робіт, але більшість вона просто дарувала людям. Наші німецькі друзі також мають чималу кількість маминих вишивок. Я навіть вимушена була просити маму не віддавати все, але залишити частину робіт у нашій родині. Тепер вони

зберігаються, як реліквія. Тут є мій весільний рушник, різноманітні серветки тощо. Особисто мені дуже подобається вишита наволочка, яку я вважаю шедевром.

Зараз мама вже не так багато вишиває, але все одно її руки постійно щось роблять. Мене вона також навчила вишивати. Але поки що це не стало для мене захопленням, як для мами. Моя онука, мамина правнучка, також має хист до рукоділля. Вона часто радиться з прабабусею, демонструє свої роботи. Я пишаюся своєю мамою.

Вишивки Ніни Жилиякової.

UKRAINE ACTION SUMMIT, SPRING 2024

Ukraine Action Summit: Advocating for Ukraine

Anya Bereznyak, *UNWLA Communications Coordinator*

The American Coalition for Ukraine held its fourth Ukraine Action Summit on April 13-16 in Washington, D.C. As one of the founding organizations and sponsors, the UNWLA contributed significantly to bringing the Summit to life.

We are grateful to all the Soyuzianky who attended the Summit, participated in organizing it, or led delegations. This Summit was arguably the largest and most impactful event to date, as all delegates advocated for vital military support for Ukraine. And it was a success – less than one week later, the package of bills that included assistance for Ukraine passed the House and Senate and was signed into law by President Biden. Help is on the way to Ukraine, and you made it possible.

The Ukraine Action Summit is a community event for individuals and organizations — from within as well as beyond the Ukrainian commu-

Photo: Kateryna Klymenko

Participants in the spring 2024 Ukraine Action Summit on the stairs of the U.S. Congress, April 15, 2024.

nity — to lobby their elected officials to continue helping Ukraine prevail against the Russian invasion. It is held twice a year in Washington, D.C. The first Summit was held in the fall of 2022, with some 60 advocates in attendance representing about 10 organizations. The spring 2024 Summit, by contrast, attracted more than 500 attendees from 47 states, representing over 100 Ukraine-focused non-profit organizations and volunteers.

This time, the organizing committee delivered everything people asked for. Many attendees had been asking for more opportunities to showcase the amazing work their organizations are doing and for more space for networking. The Summit arranged a separate exhibition space, where the UNWLA had its stand. It was a wonderful opportunity to catch up with old friends and partners, to meet new people, and to share more about the UNWLA and our almost century-long tradition of advocacy.

The exhibition lasted two days, alongside expert panel discussions, keynote speeches, and advocacy training.

The keynote speakers on Saturday night were Heath Mayo, founder of Principle First, a centrist conservative organization that is focused on preserving and promoting conservative principles in politics, and Col. Eugene Vindman, a Democratic candidate for Congress from Virginia.

Sunday morning's true highlight was an interfaith prayer for Ukraine. For 90 minutes, prayers, speeches by Ukrainian evangelical leaders, and Christian songs filled the hearts of all present with a feeling of unity and belief in Ukraine's victory.

After the prayer, delegates transitioned to the training part of the Summit to learn more about advocacy tactics and the most current Ukraine-related legislative issues.

Sunday also featured the keynote speech delivered by the Hon. Oksana Markarova, Ambassador of Ukraine to the U.S.

On the periphery of the Summit, the UNWLA leadership team met with the Ambassador to discuss future projects and

Some of the Soyuzianky who attended the 2024 Ukraine Action Summit.

Led by UNWLA Member-at-Large Christina Tershakovets, participants said a Prayer for Ukrainian Children.

Serhii Haidarzhy, a priest in the Ukrainian Baptist church who lost his wife and son in a Russian strike on Odesa on March 2, 2024, spoke to the attendees via video.

opportunities for collaboration in support of Ukraine.

After two days of learning and training, all the new and seasoned advocates were ready to take meetings on the Hill. The delegates had over 350 meetings in just two days, and all that

effort bore amazing results for Ukraine.

After four intense days in D.C., and following the successful passage of the supplemental funding for Ukraine, the delegates continue their work in their districts. They are building outreach in their com-

munities, increasing awareness of Ukraine's ongoing struggle against dictatorship, and growing productive relationships with the local offices of their elected officials. Advocacy today is one of our most important methods of securing Ukraine's victory in this war. Join us!

Members of the New York State delegation and other state delegations met with Senate Majority Leader Charles Schumer.

At the UNWLA booth: Member-at-Large Tetiana Tymkiv, president Natalie Pawlenko, New Jersey Regional Council president Oksana Konyk, United Help Ukraine president Maryna Baydyuk.

Mariana Tretiak, chair of the UNWLA Advocacy Standing Committee, and David Wiley of the American Coalition for Ukraine advocacy team provide advocacy training.

Col. Eugene Vindman delivers his keynote address.

Left to right: Member-at-Large Christina Tershakovets; UNWLA president Natalie Pawlenko; the Hon. Oksana Markarova, Ambassador of Ukraine to the U.S.; Marta Fedoriw, chair of the Return Ukraine's Children initiative; and UNWLA Advocacy Standing Committee chair Mariana Tretiak.

Вшанування другої річниці повномасштабного вторгнення росії

Орися Стрижак, голова 113-го Відділу, Нью Йорк

Минуло понад два роки від болючої дати в історії України. 24 лютого 2024 р. розпочалося повномасштабне вторгнення росії у нашу країну. Цей день для всіх українців став найтрагічнішим днем сьогодення. І тепер щорічно ми будемо згадувати тих, чії долі зруйнувала війна, хто захищав рідну землю та віддавав найцінніше — життя.

На вшанування захисників України і цивільних, які постраждали від рашистської навали, різні заклади та організації в Америці — чи то ака-

демічні, чи політичні — у теле- і радіопрограмах, у засобах масової інформації і на теренах інтернету масштабно відзначили цю сумну дату.

Наш 113-й Відділ США в Нью Йорку не міг обійти спогадом та увагою цю болючу подію. Наша неймовірно працююча, креативна і віддана Україні референтка з соціальної адвокатури Барбара Сензон втілила чудовий задум: у річницю початку повномасштабного вторгнення росія в Україну організувала підсвічення синьо-жовтими кольорами кількох важливих будівель міста Нью Йорк (One World Trade Center, Empire State Building, One Bryant Park, Sixth Ave. & W. 42nd St., One Five One 42, Broadway between 42nd & 43rd, Sven in Queens).

Україна бореться і продовжуватиме боротися за волю і за право жити. І ми вдячні Америці, що вона підтримує нас. Низький уклін усім захисникам, які тримають лінію оборони та дають відсіч окупантам. Вдячність нашим союзникам, які допомагають і підтримують Україну! Слава Україні! Героям слава!

Підсвічені в синьо-жовтий колір будівлі Нью Йорку, 24 лютого 2024 р.

Культурний ярмарок-фестиваль у Нортбруці

Ірена Пискір Біляк, пресова референтка 29-го Відділу, Чикаго

Біля столу 29-го Відділу. Зліва направо, сидять: Мотря Пошиваник Кодилл, Ірена П. Біляк; стоять: Гандзя Маршал, Люба Мицик, Оля Дяченко, Катя Івасишин.

Другий рік поспіль у лютому союзняки 29-го Відділу беруть участь у міжнародному ярмарку-фестивалі, що є великою подією у Нортбруці, штат Іллінойс! У лютому 2022, 2023 та 2024 років на цьому між мультикультурному святі своїм мистецтвом були представлені й українці. Наш 29-й Відділ мав два столи, на яких ми виставили різну кераміку, зокрема привабливі вази, різьблені вироби, вишивані обрусси й подушки. Також глядачів приваблювали українські писанки, хліб, пшениця та мапа і прапор України. Кожен зацікавлений отримував від нас зернятка соняшника та синю-жовту наліпку. Загалом цьогогоріч понад 300 осіб взяли участь у такому ярмарку-фестивалі.

Цей рік відрізнявся тим, що референтка з питань культури Люба Мицик та пресова референтка Ірена П. Біляк забезпечили виступ бандуристок і танцюристок. Представники Чикагської Школи Бандури під керівництвом д-ри Мотрі Пошиваник Кодилл забавляли публіку чарівними звуками бандур, серед яких була і бандура, подарована Іреною Пискір Біляк. Танцюристи «Вишиванки» під вмілим провідом Оксани Федьків отримали бурхливі оплески як вдячність за танці та красні строї, а найбільше — за «Гопак» з присіданнями.

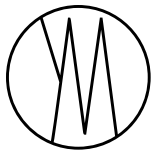
Навіть за умови, що в Україні вже третій рік іде війна, українська культура продовжує процвітати як окрема культура у вільній державі. Тому над нашими столами висіли банери з надписами «Culture Thrives in Democracy», «Help Ukrainian Children of War» та «Ukraine Victory Peace». Оскільки цього року було дозволено продавати товари на свій прибуток, наші членкині пропонували гостям дрібну кераміку, коралі, бранзолетки, керамічний сервіз на шість осіб, подушки з вишуканими зображеннями, ляльки, оригінальні

картини нашої членкині Катрусі Кулішитської та дерев'яні складанки-пазли з зображенням Києва. Цих пазлів, подарованих нам президентом фірми UKIDZ, налічується на суму 1000 доларів. Тому будемо продовжувати їх продавати. Також деякі членкині з нашого відділу з нагоди фестивалю подарували гроші для використання на благодійні цілі.

Гандзя Калимон Маршал, Катя Івасишин, Ірена Пискір Біляк, Оля Дяченко, Люба Мицик і Данило Олексюк (син Ірени Пискір Біляк) допомогли розкласти мистецькі вироби на столах і розповідали про українську культуру глядачам. Ми всі мали велике задоволення від участі у Northbrook Cultural Fair, адже прибуток, отриманий у день ярмарку, піде для поранених під час війни дітей в Україні.

Бандура, подарована Іреною Пискір Біляк Школі Бандури у Чикаго.

THE UKRAINIAN MUSEUM 222 E 6 NYC

Oleksandr Glyadelov: Fragments

*Oleksandr Glyadelov
Portrait by Alexandr Chekmenev*

This summer, the Ukrainian Museum in New York features two photographic exhibitions: those of Peter Hujar (see our March-April 2024 issue, p. 20), and those of Oleksandr Glyadelov, whose photographs focus on sites and events across Ukraine since Russia's full-scale invasion.

Glyadelov's images function as timestamps profoundly recording the devastation and survival during the ongoing war. He captures urban scenes and rural settlements often just hours after their destruction. His images instantaneously elicit memories of traumatic news from Irpin, Bucha, Borodianka, Izium, Kharkiv, Chernihiv, Moshchun, Kyiv, Kherson, Bakhmut ... Glyadelov's empathetic presence is felt in the startling scenes of life that unravel in the shelters of Ohmatdyt, Ukraine's largest children's hospital; in the yards of solitary villagers who decided to stay and rebuild their households; on evacuation routes; and at the sites of military encampment. The landscapes in his photographs are charged

with historical grief and insight, forever altered by the imposed violence, much like the Dnipro estuary pictured in several of the exhibition's images where freshwater and saltwater meet.

Born in 1956 in Legnica, Poland, Oleksandr Glyadelov has lived and worked in Kyiv since 1974. He graduated from the National Technical University of Ukraine "Kyiv Polytechnic Institute." His work addresses humanitarian crises, child homelessness, HIV/AIDS, drug addiction, prisons, and military conflicts. Over the years he has collaborated with organizations such as Doctors Without Borders, UNAIDS, and UNICEF. Since 1989, as an independent professional photojournalist, he has covered military conflicts in Moldova, Nagorno-Karabakh, Chechnya, Kyrgyzstan, Somalia, South Sudan, and Ukraine. He deliberately photographs with an analogue camera on black-and-white film. Glyadelov is the winner of Ukraine's 2020 Shevchenko Prize.

Храм у селі Богородичне, знищений під час російського бомбардування після того, як село було звільнене війнами ЗСУ. Краматорський район, Донецька область, грудень 2023 р.

The church in the village of Bohorodychne destroyed by a Russian strike after the village was liberated by the Ukrainian Armed Forces. Kramatorsk district, Donetsk oblast, December 2023.

Жителі села Богородичне транспортують щоденну гуманітарну допомогу — готову їжу, користуючись підірваним мостом на річці Сіверський Донець. Краматорський район, Донецька область, грудень 2023 р.

Residents of the village of Bohorodychne transport daily humanitarian aid and cooked meals across the destroyed bridge over the Siverskyi Donetsk river. Kramatorsk district, Donetsk oblast, December 2023.

Українські мисткині у каліфорнійському різнобарв'ї

Надія Банчик, секретарка 107-го Відділу ім. Лесі Українки, Сан-Госе, Каліфорнія

107-й Відділ ім. Лесі Українки США у приміщенні «The Huddle: Google Visitors' Experience» організував одноденний захід «Жінки у мистецтві» (Women in Art: A Tribute to Local Ukrainian-American Artists) — виставку мистецьких творів жінок українського походження, які проживають у районі Сан-Франциської затоки.

На тимчасових стендах — витвори живопису: яскраві квіти у петриківському стилі та абстрактні композиції; дівочі портрети в українському вбранні та «кадри» з життя Сан-Франциско (олія); імпресіоністські пейзажі та ескізи куточків старої Одеси з розвішаною на балконах білизною; барвисті мозаїчні картини та примхливо вирізьблені дереворити. На столах — керамічні вази, попільниці та дерев'яні писанки... Ошатні митці жваво дискутують про стилі і зміст своїх творів і робіт колег. У маленькій залі все це створює піднесену і водночас невимушену, вільну атмосферу, яка спонукає до спілкування та наповнює душі відчуттям причетності до творення.

Мисткині переважно молоді. Деякі приїхали сюди упродовж останніх 20 років, інші — зовсім недавно, втікаючи від повномасш-

табної війни. Є професіонали й аматори.

Ось, наприклад, Ольга Болзовська показує свої мозаїки. Працює масажисткою, але закінчила у Львові поліграфічний технікум. «Після закінчення технікуму я працювала у друкарні: складала літери у набір. Тоді мені це не подобалося. Але під час пандемії ковіду, коли ми з чоловіком, як і всі, сиділи вдома, нам спало на думку зайнятися мозаїкою. Чоловік мій майструє дерев'яні столи, а я їх прикрашаю мозаїкою, і складання мозаїчних картин мені припало до душі», — ділиться Ольга «секретами» творчості.

Малюнки олівцем у вигляді листівок, стилізованих під 1910-ті роки — брами і куточки Одеси, каліфорнійські подвір'я, італійські пейзажі... Олена Ковташ родом із Запоріжжя, проте мистецький дар відкрився у неї на екскурсії в Одесі, теж під час ковіду. «А на Дерибасівській ковіду не було — люди без масок, жартують! Екскурсивод Світлана із захопленням водила нас не тільки всіма відомими прикметними місцями, але й мальовничими куточками, подвір'ями з котами, білизною і різьбленими брамами... Як повернулася додому, я намалю-

Мозаїки Ольги Болзовської та дереворити Ірини Кульчицької.

вала такі листівочки і надіслала Світлані, вона їх потім роздавала на екскурсіях». Можливо, це захоплення визначило професію Олени — графічний дизайн, а листівки вона створює у вільний час.

Силует «Азовсталі» у червоних тонах, під ним — портрет-образ незламного воїна з тих, які майже два місяці боронили цей завод і, протистоячи надто нерівним силам російських загарбників, стікали кров'ю... Ще одна картина війни — дівчина у вишиванці з накинутою на плечі військовою курткою, це захисниця Юлія Микитенко. Так відобразилася нинішня війна у творчості Оксани Федько.

Ось серія замальовок хат, різних за архітектурою, розміром і характером. Кожна хатка — цілий особливий світ. Так Євгенія Злотар відобразила і тугу за рідною домівкою у Харкові, і захоплення розмаїттям культур. Мисткиня деякий час жила у Шотландії, тепер мешкає у Сан-Госе. «Я шукала відповіді на запитання: "Чим є для мене дім?" Я не належу лише українській культурі, я належу багатьом культурам». Проте у побуті Євгенія позначає свою належність до українського коріння: «у вбранні, біжутерії, кухні — борщ є борщ!» — напівжартома каже Євгенія.

Рідна домівка притягує до себе також Нору Мейсон. На виставці вона була єдиною представницею старшої генерації українських емігрантів та союзнок: покинула рідний Львів з мамою у 1943 р., коли їй було лише два роки. Її чорно-білі світлини дому у Львові, де вона провела свої перші два роки, зроблені через кілька десятиліть після переїзду, ніби повертають глядача до минулого світу, до найсвятішого місця на Землі, де були здійснені перші кроки...

За кожним експонатом — особиста історія. Але увагу привертає тубус від артилерійської зброї, який крутиться, немов глобус. Він розписаний у стилі Петриківки: яскраві маки, соняхи, волошки та напис: «Свобода має ціну». «Цей тубус "воював" на фронті у перші місяці повномасштабного вторгнення, — розповідає Любов Спіцина, яка представляє творчість малярки Марії Маляренко (ким же їй ще бути з таким прізвищем!), бо Марія живе у Лос-Анджелесі та не змогла приїхати на виставку. — Цей витвір уособлює здібність українців перетворювати те, що вбиває, на те, що надихає; здатність ставитися з любов'ю до будь-якої ситуації». Тубус з великими труднощами потрапив до Марини з фронту через

Тубус та інші твори Марини Маляренко.

Марія Владимиrowa (праворуч) і скульпторка Марія Літiчевська.

«Вікно рідного дому» Нори Мейсон.

неприбуткову організацію «Воля». Після показу на кількох виставках його продадуть з аукціону і перерахують гроші для ЗСУ.

Організаторка виставки — Марія Владимірова, референтка з питань культури нашого відділу. «Ідея виставки виникла досить давно, а тепер з'явилася можливість провести захід. Я не відбирала художниць, вони мене самі знайшли, коли оголосила про виставку у фейсбуці. Ми не прагнули показувати щось суто українське, а вирішили найширше представити художниць українського походження: одні йдуть від свого коріння, інші розкидують «крону», входячи у світ американської культури з її розмаїттям».

Після огляду виставки було обговорення, а потому — читання української поезії. У читанні взяли участь не лише українки, але й гостя Мансі Ріші — американка індійського походження. Вона досить давно цікавиться українською культурою і приходила на вечір поезії, який наш відділ організував минулого року. Зараз вона прочитала кілька віршів Лесі Українки в англійських перекладах, а також чудовий вірш українського воїна вже на нинішній війні, що перегукується з полум'яними рядками Лесі. Разом з творами поетів України пролунали також вірші нашої сучасниці Олени Біляк, яка живе у Сан-Франциско. Її вірші присвячені рідному Львову та осмисленню війни, до жахів якої неможливо звикнути — і не можна звикати навіть тут, за океаном. «Не звикай!» — закликає один з її віршів.

Виставка мистецьких творів, поезія, вільне спілкування — все поєдналося у маленькому залі, створивши атмосферу тепла та любові, яка перемагає жахи війни.

Акварель Наталії Шевченко.

Портрет Юлії Микитенко, автор Оксана Федько.

Духовно-рекреаційний табір у мальовничих Карпатах для дітей з деокупованих територій України 2024 рік

Тамара Бондаренко, релігійна місія «Центр студентського капеланства» ЛА УГКЦ

Висловлюємо щирю вдячність СУА за можливість реалізації відпочинкового табору для дітей та постійну підтримку впродовж багатьох років. У 2015 р. при студентському капеланстві ми створили волонтерський простір «DoBro». Основним завданням цього простору була і є праця з дітьми, організація таборів та поїздки з колядою і вертепом кожного року до наших парафій УГКЦ та військовослужбовців у госпіталях та інших місцях. Історія нашої діяльності та організації таборів для дітей розпочалася з літа 2015 і триває до нині. Релігійна місія «Центр Студентського Капеланства» ЛА УГКЦ та волонтери вдячні СУА за багаторічну співпрацю та небайдужість до долі дітей, які опинилися у важких життєвих обставинах через війну. Адже діти — це наше майбутнє. І яким воно буде залежить від нас! Неможливо очікувати гарних результатів, не прикладаючи при цьому жодних зусиль від себе.

Табори відбуваються двічі на рік. Влітку (у липні або серпні) капелан разом з небайдужою молоддю — волонтерами — вирушають потягом на прифронтові чи деокуповані території Центральної та Східної України, де організують табори на місцях при наших парафіях УГКЦ. Це дає нам можливість познайомитися та заприятелювати з дітьми. Натомість взимку (у січні чи

лютому) ми запрошуємо дітей до табору, який організуємо у мальовничих Карпатах.

Мета таборів — допомогти дітям хоч на короткий час забути про жахіття війни, обстріли, вибухи, відчуті безкорисливу любов і повагу до їхньої людської гідності. Ми дуже прагнемо подарувати їм неймовірні емоції, гарний настрій, відчуття дитинства та радості від життя. Повномасштабна війна у них, на жаль, усе це забрала, а разом із цим і батьків, друзів та близьких — когось тимчасово, поки триває війна, а когось, на жаль, назавжди. Доволі часто буває непросто знайти підхід до таких дітей. Саме тому у таборах, які організує волонтерський простір «DoBro», завжди є дитячий психолог, який допомагає волонтерам підтримувати добрий психологічний стан дітей, а дітям — відкритися та повірити в себе. Іншим, не менш важливим, завданням таборів є надання можливості дітям відчуті реальну підтримку від наших волонтерів через власний приклад. Ми допомагаємо дітям повірити в себе та у свої сили, даємо можливість помріяти вголос і проявити творчі здібності через участь у різних майстер-класах, розвиваємо в них упевненість у собі через виконання простих завдань у різноманітних конкурсах та іграх.

Цього року з 22 до 27 січня волонтерському простору «DoBro» вдалося організувати духов-

но-рекреаційний табір для дітей у мальовничих Карпатах в м. Яремче. Цей табір відбувся завдяки підтримці СУА, ярмаркам, які організовував волонтерський простір при студентських храмах, та окремим жертводавцям. За що усім щиро дякуємо! Висловлюємо також слова вдячності і нашим волонтерам, без яких цей табір не був би таким фантастичним: Литвиненко Ользі, Гой Анастасії, Людмилі Герус, Оксані Греб, Олі Греб, Вікторії Чепурко та о. Мар'яну Мисяковському – капелану й духівнику волонтерського простору «DoBro».

Цього разу учасниками табору були діти з різних сіл і міст Іванківського ОТГ загальною кількістю 48 осіб. Пригадуємо, що ці терени були під окупацією до початку квітня 2022 року. І наслідки війни залишилися як у пам'яті, так і у

зані дотримуватися всі учасники табору. Після цього був вільний час і можливість розпакувати свої речі. Вже після смачної вечері волонтери розділили дітей на команди і бавилися з ними в ігри на командотворення та навчали їх працювати в команді. Опісля було обговорення першого прожитого дня в таборі, пояснення гри «Таємний друг» і як саме у неї бавитися. Кожна дитина із капелюха тягнула аркуш з ім'ям учасника цього табору і так «отримувала» свого таємного друга на час перебування в таборі.

Другого дня діти мали підйом о 08:30, далі був сніданок, а потім — екскурсія мальовничим Карпатським містом до водоспаду «Пробій», новозбудованого «Гедзьо парк легенд» і до вольтерного господарства, де кожен учасник мав

вирвах-руїнах, замінованих місцях. І досить важко жити кожного дня в умовах, де все навколо нагадує про війну. А наші табори є ковтком свіжого повітря для таких дітей і можливістю відчути красу безтурботного дитинства, бодай на короткий час. Табори також дають можливість дітям знайти нових друзів, побавитися в ігри, поспілкуватися зі своїми однолітками, навчитися чогось нового та гарно провести час.

Перший день табору розпочався з приїзду дітей автобусом до міста Яремче, Івано-Франківської області, із розселення, знайомства з командою волонтерів, відкриття табору та з різноманітних ігор заради знайомства. Коли всі учасники познайомилися між собою, їм повідомили розпорядок дня та правила, яких зобов'я-

нагоду побачити різноманітних звірів і погодувати їх кормом.

Після закінчення екскурсії діти повернулися на обід — трохи втомлені, але з гарними та незабутніми враженнями й усмішками на обличчі. І це не могло нас не радувати. По обіді діти мали трохи вільного часу, а вже тоді різні ігри разом з волонтерами та батьками. Увечері на дітей очікував сюрприз — майстер-клас з виготовлення мармеладу. І таке дійство їм дуже сподобалося! Чому? Бо там було багато інших солодощів, якими всі ласували наприкінці.

Увечері другого дня таборята вперше отримали листи та різноманітні смаколики від своїх «таємних» друзів, а тоді було обговорення прожитого дня, різні настільні ігри на завершення.

Третій день табору був особливий тим, що після сніданку волонтери разом з учасниками табору вирушили в Буковель, щоб відвідати «Гуцулленд» та подивитися на те, як відбувається активний відпочинок загалом в одному з найбільших гірськолижних курортів Східної Європи.

Погулявши, гарно відпочивши, набравшись позитивних вражень від кумедних тварин, які знали як просити їжу у відвідувачів парку, діти повернулися з великою кількістю вражень на обід до Яремче. Після обіду мали годину вільного часу для відпочинку. А тоді на учасників табору чекала кумедна гра «Хто зверху». Дітям вона дуже сподобалася, бо там потрібно було працювати в команді. Це дуже згуртувало багатьох учасників, особливо коли вони чули слова

Після обіду навчалися уже діти, яких волонтери розділили на дві групи відповідно до віку 8—12 та 13—16 років. Психологиня Лідія Боженко спілкувалася з дітьми на тему «Самодопомога у кризових ситуаціях» та розповідала, як необхідно реагувати на різні виклики в житті. А в той час, як діти навчалися, батьки мали вільний час — гуляли містом та мали нагоду придбати собі сувеніри та інші цікаві речі. Натомість інша група дітей, котра не мала навчання, бавилася в різні ігри з волонтерами.

Після вечері усі таборята разом з волонтерами ходили на ковзанку. Хто вміє і не вміє — мали за обов'язок спробувати покататися на ковзанах. Спершу багато дітей боялися, відмовлялися, вагалися — виходити їм на ковзанку, чи

підтримки від своїх друзів та учасників їхньої команди. Після смачної вечері були перегляд фільму, обговорення прожитого дня, роздача таборової пошти.

Четвертий день табору був присвячений навчанню — як дітей, так і дорослих, що їх супроводжували. Після сніданку відбувалися лекції для батьків психолога Лідії Боженко на теми «Самодопомога у кризовій ситуації» та «Ресурси позитивного батьківства: як стабілізувати себе та не вигоріти в часі війни». У той час, як батьки збагачувалися інтелектуально та разом з психологинею шукали відповіді на непрості запитання, діти бавилися разом з волонтерами в різноманітні ігри та мали майстер-клас з розмальовування гіпсових фігур.

ні. Але, спробувавши, засмакували красі цього виду спорту, і тоді вже не хотіли швидко повертатися додому. Дуже приємно було волонтерам чути слова вдячності від дітей за те, що все таки змогли переконати всіх спробувати покататися на ковзанах. І всі в один голос говорили, що це було того варте!

Цього вечора обговорення прожитого дня було дуже активним і супроводжувалося сміхом, жартами, щирими усмішками та словами вдячності волонтерам. Також всі учасники з нетерпінням очікували таборову пошту від свого «таємного» друга. А далі — тиша та нічний відпочинок.

Передостанній, **п'ятий день** табору, запам'ятався тим, що до обіду учасники табору мали квест по місту Яремче з різноманітними за-

вданнями для команд у місцях-точках, де були присутні волонтери та перевіряли правильність виконання завдання. Лише правильно виконане завдання надавало можливість рухатися далі, до іншої точки. Орієнтуватися у місті командам допомагали карти. Їх на початку гри роздали волонтери. По завершенні гри переможці отримали символічні призи за перемогу. Така гра допомогла всім учасникам табору детальніше ознайомитися з вулицями і визначними місцями міста Яремче, і, звісно, трохи побігати також. За час гри всі трохи втомилися і настільки «нагулялися», що мали гарний апетит.

Після ситного та смачного обіду на дітей очікувало інше завдання, а саме: створити пародію на волонтерів і ввечері після вечері показати її всім учасникам на сцені в будинку, де проходив табір. Відверто кажучи, креативності окремих дітей і впевненості на сцені могли б позаздрити і багато дорослих. Насміявшись досхочу з кумедних пародій на волонтерів, ми перейшли до роздачі таборової пошти і висвітлення «таємних» друзів. Для багатьох учасників табору це було приємною несподіванкою — нарешті довідатися, хто ж саме йому писав і дарував різні подарунки.

Як би нам не хотілося, але настав останній, **шостий день**, табору. Зранку після ситного сніданку всі учасники зібрали свої речі, зробили спільні фото з волонтерами на пам'ять та вирушили до своїх домівок. А нам залишилися світлі спогади й відгуки про цей табір. Він справді став місцем гарних і позитивних змін як у житті дітей, так і у житті кожного, хто брав у ньому активну участь. Цей табір був місцем щирого сміху, радості, відвертості, відпочинку, місцем подолання своїх страхів, місцем натхнення, віри і надії до подальшої праці й боротьби за наше спільне майбутнє!

Коли прощалися з дітьми, то бачили, як їхні очі сяяли вдячністю і водночас в них проглядався сум від того, що табір завершився. Для нас, як організаторів, було найбільшою вдячністю бачити щасливих дітей, які, попри все, знову почали радіти життю. Віримо, що на цьому наша дружба не закінчиться та матиме продовження.

Автор фото — Оля Литвиненко.

Рік, щедрий на добрі справи

Вікторія Лозовська, заступниця голови 21-го Відділу, Округа Нью Йорк

21-й Відділ США ім. Л. Костенко, що має свій куточок для зустрічей у залі церкви Святого Духа у Брукліні, постійно збирається разом, аби скласти молитви за Україну та її героїв, поріднитися у розмові про успіхи, проблеми та негаразди. Серед таких зустрічей і Річні збори, які відбулися у лютому і на яких про плідну працю відділу розповіли голова Ярослава Герльовська, заступниця голови Вікторія Лозовська, фінансова референтка Роксолана Семчук та стипендійна й музейна референтка Олександра Шебець.

Союзнякам було що згадати. Бо протягом року відділ організував не один захід. Традиційно вшановуючи Кобзаря, організували свято «Борітеся — поборете», де читали поезію Шевченка, виконували пісні-думи на його слова. Чудовим залишиться у пам'яті Свято Матері, на якому згадували «три матері, як три квітки, як три красні рожі!»: перша мати — Пречистая Діва, друга мати — ненька Україна, третя мати — це мати кожного з нас. У нашій громаді є ще й четверта, парафіяльна мама, котра щонеділі готує найдобрішу у світі каву — це наша союзниця Розвіта Поліщук (її день народження, поважний 80-річний ювілей, збігся зі святом Матері). Тож у День матері ми складаємо шану чотирьом матерям. Також захоплююче та цікаво ми справляли золотий ювілей весілля союзниці Люби Грицьков'ян та її чоловіка Стаха. Як і належить, на такому українському весіллі були велика родина, шановні гості, вишивані рушники та вигуки «Гірко!».

Зі святкування Дня Незалежності залишився у пам'яті особливо щемливий марш українського війська «Зродились ми великої години», що всі заспівали експромтом, але завзято й ритмічно. То ж є надія, що виконання цього маршу стане традицією.

Рік, що минув, для нас був щедрим на зустрічі: цікава та пізнавальна з Народним артистом України Кирилом Стеценком, тепла і щемлива з

українськими військовими, які перебували на реабілітації у Нью Йорку, незабутня та захоплювальна з Заслуженим журналістом України, режисером-документалістом, письменником і музикантом, автором збірок повістей та оповідань Русланом Горювим.

Наш відділ завжди активний у проведенні заходів Округу Нью Йорк. Тому гості щорічних Дня Союзниці та Засвічення ялинки насолоджувалися голосами учасниць нашого співочого гурту «Волошки».

Усі заходи, що проводяться нашим відділом — це і можливість поповнити нашу «скарбничку». На благодійні справи нам дають пожертви небайдужі люди. Також отримуємо кошти від лотереї, продажу смаколиків, толоки-ліплення вареників. До доброчинства приєднуються і діти наших союзників. Тож на зборах ми дякували дітям Дарії Волощук — Романії та Оресту, Роксолани Семчук — Марічці та Ярославу — сину Лесі Яблонської та подарували їм на пам'ять значки США.

Усе, що заробляємо, спрямовуємо на підтримку України. Тому було приємно, що Всеукраїнське об'єднання «Крайна» наказом № 167 від 26 листопада 2023 р. нагородила наш 21-й Відділ медаллю «За гідність та патріотизм» за допомогу українським військовим.

На посаду голови відділу ми переобрали Ярославу Герльовську — жінку невторимної енергії, яка своїм прикладом спонукає нас не збавляти темп, не зупинятись та не втомлюватись (так, як не втомлюються на Сході України наші воїни-захисники). То ж, плануючи працю на наступний рік, бажаємо всьому США, щоб якнайшвидше настав час Перемоги! Слава Україні!

Союзниці та гості 21-го Відділу.

Шевченківські вечори у родині Косачів

Марія Зарицька, 96-й Відділ,
Надя Сутар, 142-й Відділ, Воррен, Округа Детройт

В Окрузі Детройт 142-й Відділ організовує культурні заходи, які збирають велику кількість учасників і гарну аудиторію, зокрема дітей і їхніх батьків, та залишаються надовго в пам'яті та серцях. Цього разу на вшанування Тараса Шевченка Людмила Телебзда створила незабутню програму свята, що відбулося 17 березня 2024 р.

Оголошення-листівка.

У народі кажуть, що коли Господь посилає генія на землю, то Він цілує його в тім'ячко. Так Господь Бог поцілував нашого славного пророка і генія Тараса Шевченка і послав його на нашу колоритну і багату талантами землю. Тому з пробудження землі кожної весни ми вшановуємо нашого знаменитого Кобзаря. Цього року свято Шевченка було підготовлено 142-м Відділом СУА та пройшло дуже цікаво, колоритно,

в новому форматі й підтвердило, що незламний дух Шевченка та сила його слова передаються із покоління в покоління як духовна естафета самого Господа Бога. Учасники цьогорічного свята торкнулися сторінки нашої історії і показали, як передавалася естафета нашого Пророка через еліту свого часу — Лесю Українку, родину Косачів та родину Драгоманових.

Барвистою ниточкою через все свято було пронесено сильний дух і воля нашого народу, що проявилися у словах Тараса Григоровича. На святі показали, як естафету Шевченківського духу прийняла його послідовниця Леся Українка і як ідеї Шевченка переходили від одного покоління до іншого. Активну участь у святі взяли новоприбулі українці, які вимушено залишили Україну. Для тих, хто недавно «торкнувся серцем» американської землі, це свято поєднало Україну та її діаспору в єдине ціле. На святі вони відчували, як волелюбні ідеї Шевченка утримує в Америці наша діаспора, що створила тут нашу маленьку Україну. Це свято надихнуло всіх нас новою надією і вірою в наш прекрасний народ, в його нове покоління, яке буде гідно продовжувати цю естафету і нести факел Шевченкового слова, оберігати волю нашого народу, яка була передана нашим Господом через самого пророка Тараса. Свято нам додало наснаги, щоб ми і надалі гідно підтримували дух українського народу в тяжкі роки війни, підкріпило у вірі, що ми прийдемо до перемоги та будемо продовжувати нове життя в єдиній і вільній Україні, де панує дух Шевченка, дух нашої священної землі і дух наших сміливих воїнів — справжніх патріотів, представників нашого волелюбного українського народу.

Допомогли відчувати та глибше усвідомити слова Тараса Шевченка талановиті дійові особи й учасники свята. Серед них: Надія Сутар (роль Олени Пчілки, мами родини); Іван Качан (роль Петра Антоновича Косача, батька родини); Юлія Телебзда (роль Лесі Українки), Михайло Качан (роль Михайла Драгоманова, брата Олени Пчілки); Евелінка Барабах (роль Ізидори, сестри Лесі Українки); Маркіян Пруцик (роль Миколки, брата Лесі України); найменші учасники свята Ангеліна Качан, Аня Василик, Сара Бурлака, Анна Лаврик, Діана Дутчак, Емілія Котовська, Крістіан Язлюк (спільне декламування вірша «Зацвіла в долині...»); Настя Качан (роль Ярини) та Андрійко Качан (роль Тараса) у сценці «У дяка»; Тетяна Язлюк (роль мами Тараса) та Крістіан Язлюк (роль малого Тараса) у сценці «Зорі»; Ірина Сідловська (читання вірша «На панщині пшеницю жала»); Павло Василик (читання вірша «Мені тринадцятий минало»); Дмитро Бурда (читання вірша «Давно те діялось...»); юні театralи зі студії Михайла Драгоманова Аня Фросинюк, Настя Лаврик, Вікторія Захарків, Юлія Телебзда, Андрій Мостовий, Ольга Захарків (в образі України); Андрій Мостовий (читання віршів Т. Шевченка та Лесі Українки); мелодійний дует у складі Галини

Мостової та Юлії Телебзди (виконання пісні-діялогу «Про долю», звукорежисер Галина Мостова); окраса свята Шевченка і гордість 142-го Відділу гурт української автентичної пісні «Джерело» (виконання пісень «Така її доля», «Сховалось сонце за горою», «Ой, по горі Роман цвіте», «На високій дуже кручі», «Реветь та стогне Дніпр широкий»).

Спасибі нашому пароху Церкви св. Івана — отцю, д-ру Мирославу Думич за змістовну та глибоко разючу молитву/ доповідь про сучасний стан в Україні.

Ми щасливі були бачити на святі голову Округи Детройт США Оксану Гудзь і членкинь ексекютиви Марту Квітковську та Марусю Зарицьку. Союзники 142-го Відділу безмежно вдячні представниці 81-го Відділу Олі Лісківській — очільниці українського Музею в м. Гемтремку.

При смачному буфеті і сердечному товаристві гості вітали успішний захід 142-го Відділу, що плідно працює під проводом голови Ірини Хомчак.

Слава Україні, слава її прекрасним людям, їхнім талантам і вдячність Богу за те, що нас веде та допомагає всім нашим українцям долати труднощі і йти до справжньої перемоги і світлого майбутнього.

Учасники та гості свята.

Рома Гладка

29-й Відділ, Чикаго

**Колишня референтка з виховної роботи
29-го Відділу упокоїлася у Бозі 25 грудня
2023 р. у Лейк Форест, штат Іллінойс.**

Рома народилася у 1938 р. у Жидовичах, Україна. Але через Другу світову війну виїхала з батьками Григорієм та Анастасією Матурами та двома сестрами Надією та Ярою до Байройту, Німеччина. У таборі ходила до школи та була жовтодзюбом у Пласті. Уже в Америці стала повною пластункою та навіть сеньорою. Родина Матурів замешкала в Чикаго, де Рома навчалася та закінчила студії мед-сестри. Згодом вийшла заміж за Ореста Гладкого. Сім'я мала трьох дітей, це Ерик, Олександр та Арета. У Роми було семеро внуків, яких вона дуже любила. Діти, внуки та їхні батьки беруть участь у Пласті та праці української громади, що було для Роми та покійного Ореста великою гордістю.

Рома була веселою, приємною та гарної вдачі людиною, чудово співпрацювала зі своїми посестрами-союзницями, мала успіхи у професії та повагу серед членів громади Чикаго та Філядельфії, де родина мешкала деякий час.

Ми з сумом попрощали Рому вдома, на панаксиді та на цвинтарі св. Отця Миколая. Будемо її гадувати теплим словом.

Ірена Пискір Біляк,
пресова референтка 29-го Відділу

СУА / UNWLA

\$300 Надя Дейчаківська замість подяки для **пань Лідусі Вирсти і Наталі Онисько-Сімс**, членкиням 12-го Відділу СУА (Клівленд, ОН)

IN MEMORY • У ПАМ'ЯТЬ

- \$103** The Koch family in fond memory of **Irene Schkurat Kuziw**, who was very proud of her Ukrainian heritage
- \$100** Lydia & Marion Vyrsta in loving memory of our dear friend of many years, **Alice Olenchuk**, a member of Branch 12. She is greatly missed.
- \$100** John & Elizabeth Woodward in loving memory of **John Posa**

OUR LIFE PRESS FUND ПРЕСОВИЙ ФОНД «НАШОГО ЖИТТЯ»

- \$100** Branch 83 (New York, NY) in loving memory of **Olya Gnoj**
- \$50** Marie Zarycky
- \$42** Anya Allara; Luba Klachko; Motria Kuzyc

ZEMLIACHKY CAMPAIGN (KEEP UKRAINE WARM: SUPPORT WOMEN SOLDIERS)

We extend our heartfelt gratitude to all the generous donors who contributed to the success of the Keep Ukraine Warm: Support Women Soldiers campaign. Your unwavering support has made a profound difference in the lives of women serving in the Ukrainian Armed Forces. With \$113,000 raised, we have been able to provide essential uniforms, shoes, protective gear, and women's humanitarian aid kits through the Ukrainian NGO Zemliachky. Your kindness and compassion empower these brave women, ensuring their safety, dignity, and comfort as they serve their country. Together, we stand in solidarity, offering hope and resilience in challenging times. Thank you for your invaluable support.

- \$12,500** Branch 113 (New York, NY)
- \$11,670** Branch 75 (Maplewood, NJ)
- \$4,150** Branch 8 (Cleveland, OH)
- \$4,098** Branch 98 (Holmdel/Middletown, NJ)
- \$4,000** Branch 64 (New York, NY)
- \$3,500** Branch 73 (Bridgeport, CT)
- \$3,000** Detroit Regional Council; Branch 12 (Cleveland, OH); Branch 65 (New Brunswick, NJ); Branch 129 (Detroit, MI); Branch 139 (Stamford, CT); Branch 136 (Naples, FL)
- \$2,920** Branch 83 (New York, NY)
- \$2,500** Branch 53 (Warren, MI)
- \$2,100** Branch 50 (Ann Arbor, MI)
- \$2,000** Philadelphia Regional Council; Branch 30 (Yonkers, NY); Branch 76 (Warren, MI); Branch 78 (Washington, DC); Branch 118 (Houston, TX)
- \$1,775** Branch 88 (Philadelphia, PA)
- \$1,500** Branch 38 (Denver, CO); Branch 54 (Wilmington, DE); Branch 115 (Detroit, MI)
- \$1,000** New York Regional Council; Branch 124 (St. Petersburg, FL)
- \$500** Branch 142 (Detroit, MI)

Стипендійна Акція СУА UNWLA Scholarship Program

Щасливого Дня Матері – Happy Mother's Day!

Бажаємо всім матерям, особливо матерям в Україні, любові, миру та багато благословень у День Матері!

We wish all mothers, especially mothers in Ukraine, love, peace, and many blessings on Mother's Day!

Our sincerest thank-you to all sponsors and donors for your continuous generous support of students in Ukraine.

Members of the UNWLA Scholarship Standing Committee

Подяка від стипендіята з України

Хочу висловити слова подяки Вам за матеріальну допомогу і підтримку в цей важкий час. Насправді ніяких слів не вистачить, щоб повною мірою висловити мою подяку Вам. Адже справжні почуття не в словах, а в душі. Є люди, які роблять цей світ добрішим. Ви є саме такими.

Коротко розповім про себе. Мої батьки родом із Тернопільської області. Так склалося життя, що вони переїхали у місто Херсон. Тут народився я та мій старший брат (на жаль, він особа з інвалідністю, хворіє аутизмом).

У місці Херсон усі члени моєї родини були прихожанами греко-католицького собору Володимира Великого. У якому я з семи років прислужував, був свічконосцем. Вся моя сім'я дуже полюбляла відвідувати цей храм.

Паралельно я навчався у школі, займався спортом (вільна боротьба), бальними танцями аж до початку повномасштабного воєнного вторгнення росії в Україну. З початком війни моє життя, як і життя багатьох херсонців і загалом усіх українців, кардинально змінилося. Наш будинок у Херсоні було зруйновано, на щастя усі мої рідні залишилися живі. Після життя в окупації протягом тривалого часу, мої батьки змушені були виїхати з мого рідного міста Херсон у Тернопільську область.

Після закінчення (дистанційно) 9 класу я вступив до Івано-Франківського коледжу за спеціальністю «Лікувальна справа». Зараз успішно навчаюся на другому курсі. Після закінчення хочу вступити в медичний ВНЗ. Мрію стати лікарем-хірургом, щоб з Божою допомогою рятувати життя хворих лю-

дей. Я цілеспрямовано буду йти до своєї мети. Ось такий мій життєвий шлях і плани на майбутнє. Ще раз висловлюю сердечну вдячність. У Вас добре серце та велика любов до ближнього. Хай завжди Вас супроводжує удача та Боже благословення.
З повагою, Тарас

У Пам'ять • In Memory Of

In loving memory of my mother, **Ludmila Wasynczuk**, I am donating \$2,640 to the UNWLA Scholarship Program through Branch 74 for the continued sponsorship of students in Ukraine.

Andrew Wasynczuk

Пожертви від 1 лютого до 31 березня 2024 р. Donations from February 1 to March 31, 2024

\$2,640	Andrew Wasynczuk (74)
\$1,320	Myron B. Krawczuk (98)
\$1,000	UNWLA Branch 143
\$990	John Pluta (13), UNWLA Branch 56
\$770	Dr. Marta L. Biskup (MAL), UNWLA Branch 38
\$550	UNWLA Branch 54, UNWLA Branch 113, UNWLA Branch 124
\$500	Maria Jawny (86)
\$400	UNWLA Branch 3
\$330	William & Andrea Figley (98), Ostep & Halyna Jakubowycz (98), Alex & Irene Khowaylo (62), Dr. Arcadia Kocybala (30), Nickolas & Germaine Milanytch Family Foundation Trust, UNWLA Branch 30, UNWLA Branch 50
\$250	Daria Romankow
\$220	Taisa A. Jacus (3), Oksana A. Lew (56), Chrystyna Panycia (56), Anita C. Roik (98), Bohdanna Slyz (83), Ilona Sochynsky (113)
\$110	Marta H. Mulyk Baxer, Lieda I. Boyko (56), Joseph Groll (3), Maria Hordynskyj Holian (MAL), Iryna Karavan (124), Maria Kohulka (113), Oksana Posa (50)
\$70	UNWLA Branch 96, UNWLA Branch 136
\$42	Renata Bihun (28)

Thank you for your generosity.

Щиро дякуємо за Вашу благодійність.

*Люба Більовщук, член Комітету стипендій СУА
UNWLA Scholarship Committee Chair 1993–2002*

UNWLA, Inc. Scholarship / Children-Student Sponsorship Program

P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024
Phone/Fax: 732-441-9530
nazustrich@verizon.net

НАШИМ ДІТЯМ

Українська кераміка

Оповідання Ольги Монастирської

Одного дня, після сніданку, Оленка взяла Тараса надвір так, щоб мама не чула, і сказала:

— Тарасе, чи ти знаєш, що за два тижні Свято Матері? Не можна забувати за маму, вона така добра до нас.

— О, як це гарно, Оленко, що ти пам'ятаєш про цей великий день, — сказав Тарас. — Треба гарно відсвяткувати мамин день. Передусім, я думаю, що треба купити гарний подарунок. Чи ти вже надумала, який подарунок дати мамі?

— Ні, я ще над цим не думала, — сказала Оленка. — Підемо разом до крамниці народного мистецтва — там щось виберемо. Ти знаєш, наша мама любить різні глечики, вази, тарілочки та інші розмальовані речі.

— Дуже добре, Оленко! — сказав Тарас. — Ходімо зараз же.

— Добре, Тарасе. Я візьму мої гроші, а ти візьми свої, — згодилася Оленка.

Незабаром зайшли вони до крамниці.

— Добрий день, пані!

— Добрий день, діти, — відповіла жінка. — Чим я можу вам допомогти?

— Ми хочемо оглянути деякі речі у вашій крамниці, — сказали діти. — Незабаром буде день матері.

— Дивись, Оленко! Глянь на цю вазочку, — сказав Тарас, показуючи пальцем на одну вазу. — Чи не думаєш ти, що вона сподобається мамі?

— Ні, Тарасе, — відповіла Оленка. — Хоч ця ваза й гарна, я думаю, що мамі більше сподобається он та вазочка, розмальована по-українському.

— Їх тут так багато, — сказав Тарас. — Краще ти вибери.

— Ось ця, що так усміхається до нас веселими кольорами. Бачиш? — і Оленка показала на глечик. — Це український глечик. Він відрізняється від інших.

— Як відрізняється? — спитав Тарас.

— Поглянь на цей малюнок, — пояснювала Оленка. — На білому дзбаночку розмальовані жовті квіти, зелені листочки, а все обведене коричневим кольором. Поглянь сюди — на гілці півничок. Який же він чепурненький, ще із червоним гребінчиком на голові!

— І мені подобається такий чепурненький півничок, — засміявся Тарас.

— Чи не думаєш ти, Тарасе, що мамі сподобається цей глечик? — спитала Оленка.

— Я не знаю, Оленко, — відповів Тарас. — Із чого цей глечик зроблений?

— Він зроблений із глини. Глина — як пластилина, можна виробляти з неї різні форми: глечики, мисочки, вази, звірята, — сказала Оленка. — Коли глина висохне, її випалюють у печі, пізніше малюють на ній і ще раз випалюють. Тоді вже можна готову річ уживати. У такий глечик наша мама напевно поставить квіти.

— Але подивімося ще на інші речі, — сказав Тарас. — Ось на цей глечик.

— Це гуцульський, бо на ньому гуцульський узір. Такі взори люблять люди, що живуть у Карпатах в Україні. Тих людей називають гуцулами, — розказувала Оленка. — Гуцули не тільки гарно малюють кераміку, але також дуже гарно вишивають.

— Чи всі, що роблять кераміку в Україні, малюють такі взори? — запитав Тарас.

— Ні, не всі. Подивися сюди, на цю вазу. Кольори на ній інші, — сказала Оленка й показала Тарасові іншу вазу. — Тут уже не білий колір, а чорний і коричневий. На ньому лінії, що йдуть у всі боки. Ті лінії створюють узір. Такі взори колись малювали на мисочках та глечиках.

— А тут ще інший узір, і кольори інші на цьому глечичку. Звідки він? — знову запитав Тарас.

— Цей глечик і ця мисочка мають на собі дуже цікаві взори, — відповіла Оленка. —

Мама казала, що такі взори малюють в околиці Києва. Глечик і миска червоні, бо зроблені з червоної глини. На них квіти жовті, багато ліній, які розходяться, як загострені зубчики.

— А чому цей глечик так гарно блищить? — знову запитав Тарас.

— Тому, що глину покривають поливою, — далі пояснювала Оленка. — Коли глечик випалюється в печі, полива топиться і покриває його.

— О, Оленко! Як ти багато знаєш! І як ти цікаво розповідаєш! — дивувався Тарас. — Усі ті глечики й мисочки справді чудові. Не легко й вибрати, що найбільше сподобається мамі. Але я думаю, Оленко, що ми візьмемо ось цей перший глечик, гуцульський. Наша мама жила в Україні недалеко від Карпат. Він буде нагадувати їй рідний край!

— Добре! — згодилась Оленка. — Скільки він коштує?

— Лише десять долярів, — сказала жінка.

— Якщо так, Оленко, на тобі моїх п'ять долярів, додай ще своїх п'ять і купимо мамі цей глечик, — сказав Тарас.

Діти заплатили за глечик і задоволено побігли додому.

Передрук з видання «Наші скарби» (Xenia S. Turko, Helen Grekel; Pупlished by Alberta Education, Edmonton and the Multiculturalism Directorate Department of The Secretary of State Ottawa; Her Majesty the Queen in the Province of Alberta, Department of Education, 1980). Ілюстрація: Генріксіс Корнеліус Зіп (Henricys Cornelius Zyp).

Загадки про родину

Жанна Вовк-Черемуш

Я люблю свою родину
І привітну, і гостинну.
Ви, малята, не чекайте.
Хто є хто — відповідайте!
Ніжна, лагідна і мила,
На цей світ нас народила.
Я до неї пригорнуся,
Це ріднесенька... (·'матуш) (Матуся.)

Хто усіх нас захищає,
Матінці допомагає?
З ним нічого не боюсь,
Здогадались? Це... (·'ахшад) (Тато.)

Ще рідня у мене є!
Всім клопотів додає,
І вертлява, й невеличка,
Моя люба це ... (·'сшрчя) (Сестричка.)

З ним ніколи не сварюся,
Іграшками поділюся.
Буду з ним дружити, грати.
Познайомтесь, це мій... (·'ахшад) (Брат.)

Ще голубонька рідненька —
Добра, мила і старенька.
Я ніколи не журюся,
Бо у мене є... (·'ахшад) (Бабуся.)

Сивий, мудрий і поважний.
Заклопотаний, відважний.
Всього я в житті навчусь,
Бо зі мною мій... (·'ахшад) (Дідусь.)

Торт горіховий з кавовим кремом

Лідія Слиз, Почесна голова Округу Нью Йорк США

Перепис цього торта я засвоїла від своєї мами. На всі великі свята вона завжди пекла свій улюблений торт (у ньому немає борошна). Улюбленим він став і для мене. Бо завжди, коли його печу, переді мною уважні мамині очі, які пильнують за тим, чи все правильно роблю. І хоч мами вже давно немає зі мною, але її присутність відчуваю постійно, і це додає мені певности у кожній справі.

СКЛАДНИКИ

Тісто: 10 яєць, 10 столових ложок цукру, 10 ст. ложок мелених волоських горіхів, 3 ст. ложки мелених сухарів, цедра з однієї цитрини, 1 ст. ложка меленої кави.

Крем: горіховий – 7 унцій мелених волоських горіхів, 3,5 унції масла, 7 унцій цукру, 4 жовтки, 2–3 ст. ложки вершків (або згущеного молока), ваніль; кавовий – 7 унцій масла, 7 унцій цукру-пудри, 3 жовтки, сік з ½ цитрини, ½ склянки міцного відвару кави.

Помадка: 5 ст. ложок молока, 5 ст. ложок цукру, 3 ст. ложки какао, 2 унції масла.

ПРИГОТУВАННЯ

Щоб приготувати тісто, з білків збити круту піну, додаючи по ложці цукру; потім додати (по одному) жовтки і продовжити збивати до однорідної консистенції. Отриману масу вимішати ложкою з горіхами, сухарями, меленою кавою та цедрою цитрини.

Тісто розлити у дві тортівниці, вистелені пергаментом, що змащений маслом і посипаний сухарями. Якщо немає двох однакових тортівниць, то всі складники розділити навпіл і готувати й пекти окремо два коржі при температурі 375°F 35 хв. Готовність коржів перевірити зубочисткою. Коли спечені коржі остигнуть, кожен розрізати гострим ножом (або ниткою) на два шари. Отримаємо 4 окремі коржі, кожен з яких треба скропити солодкою кавою з ромом. Перший і третій корж перекласти кавовим кремом, а другий – горіховим. Верх торта залити помадкою, а боки змастити кавовим кремом і обсипати горіхами.

Для приготування горіхового крему розтерти жовтки з цукром, вимішати їх з горіхами і вершками (або згущеним молоком) і варити на повільному вогні, весь час помішуючи, поки маса не стане прозорою. Коли почне гуснути, зняти з вогню і продовжити помішувати, поки не охолоне. Додати масло і втерти разом з ваніллю. Для отримання кавого крему масло збити на пухку масу, додаючи по ложці цукру-пудри, а відтак збивати далі, додаючи по жовтку та по ложці кави. Наприкінці треба у масу додати сік з цитрини і легко вимішати.

Щоб отримати помадку, молоко з цукром нагрівати на легкому вогні до розчинення цукру, додати просіяний порошок какао і довести до кипіння (до появи великих бульбашок). Зняти з вогню, одразу додати масло і змішувати до утворення однорідної маси. Відразу залити цією помадкою верх торта.

Translations of recipes in *Our Life* are available on the UNWLA website at unwla.org/projects/ukrainian-recipes/.

Are You Overthinking?

Ihor Magun, MD, FACP

Who among us has not been faced with a thought or situation that makes us literally feel “stuck” and unable to take any action? This feeling is frequently coupled with the inability to get a thought out of your mind or concentrate on anything else. Instead of being proactive and moving on, we dwell on wondering what would happen if things were approached differently, imagining worst-case scenarios or even second-guessing decisions made or contemplated. This type of behavior is referred to as overthinking.

Why does this happen? In most cases, it may be a way of attempting to take control of a situation and determine what to do next. The brain literally cycles through different potential scenarios while attempting to predict an outcome. One problem with this process is that the mind comes up with more questions and scenarios than needed, and this sometimes prevents you from taking any action at all. While no one can teach us how

to control our thoughts, being aware of overthinking and the behavior it prompts will help you stop thoughts from turning in that direction.

A good place to begin this journey is to recognize that overthinking is unproductive and contributes to unnecessary stress. This can lead to a state of anxiety, relationship issues, depression, and insomnia. It can also prevent you from making other decisions in the future.

A much better alternative is to think less about a problem. This is a key that opens another door because, once you stop overthinking, it is easier to develop better answers and solutions. A few suggestions that can help you through this process follow.

Begin by telling yourself that you do not have to believe everything you think of. Step

back and view your thoughts in a more objective light. Distract yourself by getting your mind to focus on something else. Challenge your thoughts and reframe them in a positive way. Replace negative thoughts with more helpful and useful ones.

Practice self-acceptance and gratitude. Work at being more accepting of and more compassionate about yourself. Learn to forgive yourself for things you regret you have done and/or things you are doing and don't feel good about. Instead, think about and be grateful for the things you have done right.

Engage in meditation. This will clear your mind and redirect your thoughts in a productive way. Increase physical activity. Even a brief walk is better than doing nothing and will literally “clear your head.”

UNWLA XXXIII Convention

September 2024

Register Now!

Join us for an empowering experience at the XXXIII Convention of the Ukrainian National Women's League of America! Mark your calendars for September 13-15, 2024, in Parsippany, NJ, as we gather to celebrate our heritage, achievements, and unity. Together, we'll ignite conversations, foster connections, and inspire action towards our shared goals. Whether you're a seasoned member or new to the UNWLA, your participation is vital in shaping our future endeavors. Register now to secure your spot and contribute to the collective voice of Ukrainian women in America. Don't miss this opportunity to be part of something transformative. Let's come together, amplify our voices, and pave the way for a brighter tomorrow. Register today!

Приєднуйтеся до нас, щоб отримати потужний досвід на XXXIII Конвенції Союзу Українок Америки! Позначте у своїх календарях, що 13—15 вересня 2024 року ми зберемося в Парсіппані, штат Нью Джерзі, щоб засвідчити наші надбання, досягнення та єдність. Разом братимемо участь у запальних дискусіях, налагоджуватимемо зв'язки та надихатимемося на дії, спрямовані на досягнення наших спільних цілей. Незалежно від того, чи ви досвідчена або нова членкиня СУА, ваша участь є важливою у формуванні наших майбутніх напрямків діяльності. Реєструйтеся зараз, щоб забезпечити собі місце та долучитися до колективного голосу українських жінок в Америці. Не пропустіть можливість стати частиною того, що трансформується. Об'єднаймося, посилюмо наші голоси та прокладімо шлях до світлого майбутнього. Зареєструйтеся вже сьогодні!

